កូនស្រីដ៏ស្រស់ស្អាតរបស់ប៉ុល ពត

នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ប្រជាជនស៊ាំនឹងរឿងខ្មោចទៅហើយ។ ខ្មោចទិញកាសែត។ ខ្មោចគ្រប់គ្រងផ្ទះ រឺអចលនទ្រព្យនានា។

កាលពីប៉ុន្មានឆ្នាំមុន មានពាក្យចចាមអារ៉ាមថា មានផ្ទះខ្មោចមួយនៅក្នុងទីក្រុងភ្នំពេញ ឯចុងបឹងត្របែកតាមមហាវិថីព្រះមុនីវង្ស។ របបខ្មែរក្រហមបានសម្លាប់គ្រួសារទាំងមូលនៅក្នុងផ្ទះនោះ ហើយគ្មាននរណាម្នាក់ទទួលមរតកផ្ទះនោះទេ។ មនុស្សម្នាដើរទៅមកកាត់អគារនោះ ថែមទាំងវាយបន្ទះក្តារបិទ បង្អួចទ្វារទាំងអស់។ គេឮសម្លេងយំខ្សឹកខ្សួលពីខាងក្នុង។

បន្ទាប់មក មានញាតិសាច់ឆ្ងាយម្នាក់មកពីប្រទេសអាមេរិក។ នាងបានធ្វើការស្រាវជ្រាវ ហើយក៏អាចបញ្ជាក់បានថា គឺជាសមាជិកដែលនៅរស់ចុងក្រោយបង្អស់នៃគ្រួសារដែលមានសមាជិកមិនលើសពីបីនាក់នេះ។ នាងក៏លក់ផ្ទះនេះឲ្យទៅឈ្មួញចិនម្នាក់ភ្លាម។ គាត់បានប្រែក្លាយជាន់ផ្ទាល់ដីទៅជាហាងថតចម្លងឯកសារ។

ម៉ាស៊ីនថតចម្លងទាំងនោះស្រាប់តែបោះពុម្ភរូបភាពរបស់ម្ចាស់ផ្ទះដើមទាំងអស់។

មុនដំបូង រូបថតសខ្មៅរបស់អ្នកធ្វើការអង្គការ និងមន្ត្រីរាជការ បានលេចចេញឡើងនៅក្នុងថតឯកសារ។ ឪពុកគ្រួសារដែលគេសម្លាប់ចោលនោះធ្លាប់ធ្វើជាមេធាវី។ គាត់បានសម្លក់យ៉ាងសាហាវឃោរឃៅហាក់ដូចជាទាមទារអ្វីមួយអញ្ចឹង។ នៅក្នុងរូបថតផ្សេងទៀត ឃើញមានកូនស្រីដ៏ស្រស់ស្អាតរបស់គាត់កំពុងតែអោបក្រសោបគ្នាទាំងទុក្ខសោក។ ចំនែកឯផ្ទៃខាងក្រោយនៃរូបភាពព្រាលៗដូចជាអ័ព្ទ។

នាយប់មួយ ម្ចាស់ហាងនោះបានឮសម្លេងអ្វីមួយ ហើយក៏ប្រញាប់ចុះមកមើល ស្រាប់តែឃើញម៉ាស៊ីនថតចម្លងទាំងប្រាំកំពុងតែបោះពុម្ពរូបភាពមួយហើយមួយទៀតជាបន្តបន្ទាប់គ្នា៖ មានតាំងពីនិស្សិតមហាវិទ្យាល័យ ស្ត្រីចំនាស់ៗ ឪពុកម្តាយជាមួយនឹងកូនមួយចង្វាយៗ រឺក៏ទាហានរាជការស្លៀកពាក់ឯកសណ្ឋាន។ គាត់ក៏ចុចប៊ូតុងពណ៌បៃតងឲ្យវាបិទ ប៉ុន្តែម៉ាស៊ីនទាំងនោះនៅតែដំណើរការ។

គាត់ក៏សាកដកឌុយទាំងអស់ចេញ តែម៉ាស៊ីនទាំងនោះនៅតែបញ្ចេញរូបមុខមនុស្សម្តងមួយៗឥតអាក់។ រូបស្ត្រីបួងសក់ រឺក៏រូបក្មេងៗពាក់វ៉ែនតាសម្លឹងមើលមកយ៉ាងស្រងូតស្រងាត់នៅក្នុងក្រដាសទាំងអស់នោះ។ ពួកគេហាក់ដូចជាកំពុងតែនឹកទៅដល់ផ្ទះកាលពីសម័យហុកសិប គឺជាពេលដែលទីក្រុងភ្នំពេញជាទីក្រុងដ៏ស្រស់ស្អាតបំផុតនៅក្នុងអាស៊ីអាគ្នេយ៍។

និពន្ធដោយ៖ ជីអូហ្វ រីមែន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ *F*

ដំណឹងនេះក៏ផ្សព្វផ្សាយចេញទៅក្រៅ។ អ្នកផងទាំងពួងក៏ចាប់ផ្តើមម្នីម្នាមកកាន់ហាងនោះ ដើម្បីស្វែងរកសាច់ញាតិដែលចែកឋានទៅ។ ស្ត្រីខ្លះពេលមើលរូបហើយក៏ស្រែកថា "នេះហើយជាម្តាយរបស់ខ្ញុំ! ខ្ញុំគ្មានរូបថតគាត់សូម្បីតែមួយសន្លឹក!" ហើយពួកគាត់ក៏ទ្រហោយំ រួចយកក្រដាស A4 ជោកដោយទឹកភ្នែកមកផ្ទាប់នឹងដើមទ្រូង។ ក្រដាសនោះក៏ទក់ និងសើម ហាក់បីដូចជាអ្នកនៅក្នុងរូបថតក៏យំដែរ។

មិនយូរប៉ុន្មាន មនុស្សមួយហ្វូងបានមកផ្តុំគ្នានៅក្រៅហាងនោះជារៀងរាល់ព្រឹកដើម្បីរកមើលរូបថតទើបបោះពុម្ពថ្មីៗ។ ដោយអស់សង្ឃឹមនឹងធ្វើអ្វីមិនកើត ម្ចាស់ហាងក៏ប្រកាសថារូបថតដែលបោះពុម្ពបានពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃនឹងបញ្ជូនទៅកាន់ទស្សនាវដ្តី *ស្វែងរកការពិត* ។

ក្រោយមក នាព្រឹកមួយ ពេលគាត់ព្យាយាមបើកទ្វារហាង ស្រាប់តែឃើញថាគាំងបើកមិនរួច។ គាត់ក៏ដើរក្រវែលទៅមុខអគារនោះ ហើយបើកបង្អួចមើល។

ហាងនោះត្រូវក្រដាសបោះពុម្ពគ្របដណ្តប់ជិតតាំងពីពិតានរហូតដល់ដី។ ជាន់ផ្ទាល់ដីគ្មានបង្អួចឡើយ ដូច្នេះក្រដាសទាំងនោះច្បាស់ជាមកពីខាងក្នុងនោះឯង។ ម្ចាស់ហាងទាញក្រដាសមួយសន្លឹកមកមើល ហើយក៏ដួលខ្លួនព្រូសទៅលើដី ដោយនឹកស្មានមិនដល់។ រូបភាពដដែលៗស្ថិតនៅគ្រប់ទំព័រក្រដាស។

គាត់បានបំផ្លាញម៉ាស៊ីនថតចម្លងទាំងនោះ ព្រមទាំងលក់ផ្ទះនោះភ្លាម។ ម្ចាស់ផ្ទះថ្មីពេញចិត្តនឹងពាក្យចចាមអារ៉ាមរឿងខ្មោចនេះ ព្រោះកុំឲ្យអ្នកផងមករំខាន ។ ផ្លាកសម្រាប់លក់ត្រូវគេទុកព្យួរចោលនៅជាន់ទីពីរ។

បើតាមការប្រមើលមើលទៅ មានខ្មោចទិញផ្ទះនេះមែន។

នេះគឺជារឿងប្រឌិតទាំងស្រុងអំពីមនុស្សម្នាក់ដែលច្បាស់ជាមានជីវិត។

កូនស្រីតែមួយគត់របស់ប៉ុលពតកើតនៅឆ្នាំ ១៩៨៦ ។ នាងឈ្មោះសិដ្ឋ ហើយនៅឆ្នាំ ២០០៤ នាងមានអាយុ ១៨ ឆ្នាំហើយ។

សិដ្ឋចូលចិត្តម៉ាស៊ីនត្រជាក់ និងយានយន្តទំនើបៗ។ នាងចង់សក់ទីទុយហើយមានចោះក្រវិលនៅពីលើភ្នែកនាងម្ខាង។ ខោខូវប៊យរបស់នាងត្រូវបានគេកាត់ និងច្នៃយ៉ាងល្អប្រណិត។ អាវយឺតពណ៌ផ្កាឈូករបស់នាងមានពាក្យស្លោកជាភាសាអង់គ្លេសថា៖ CARE KOOKY. PINK MOLL.

សិដ្ឋរស់នៅដូចជាតួកុនក្នុងរឿងថៃអញ្ចឹង ចង់ធ្វើអ្វីក៏បានស្រេចនឹងចិត្ត។ មាត់នាងលាបក្រែមឡើងរលោង ឯសក់កក់សាប៊ូសាន់ស៊ីល។ មានច្បាប់ប្រាំបួនយ៉ាងដែលជួយឲ្យនាងចៀសចេញពីរឿងមិនសប្បាយចិត្តទាំងឡាយ។

1. កុំគិតពីរឿងអតីតកាល រឺក៏រឿងនយោបាយ។
2. កុំរវីរវល់នឹងខ្មោច។ ពួកគេមិនអាចធ្វើបាបយើងបានទេ។
3. កុំទៅសាលាឲ្យសោះ សូវជួលគ្រូបង្រៀន។ កុំធ្វើកិច្ចការផ្ទះ នាំតែរំខាន។
4. ត្រូវចេញទៅណាមកណាក្នុងឡាន ម៉ាសេដែសរី ប៊ីអិមដាប់ប៊ែលយូ ។
5. គេចចេញពីប្រុសៗខ្មែរដែលស្លៀកពាក់ហ៊ីហា។ ពួកគេច្រើនតែជាកូនប្រុសរបស់ឧត្តមសេនីយ៍ដែលមានប្រមាណជាង ២៥០ ០០០ នាក់នៅក្នុងប្រទេស។ កូនប្រុសរបស់ពួកលោកធំទាំងនេះធ្វើអ្វីមិនខ្លាចច្បាប់ទេ។
6. គេចចេញពីប្រុសទាំងឡាយណាដែលដុះក្បាលពោះ។ ពួកគេច្បាស់ជាញ៉ាំនំឆ្ងាញ់ដេកស្រួល អញ្ចឹងច្បាស់ជាពួករលួយមិនលែងទេ។
7. ជៀសឲ្យឆ្ងាយពីមនុស្សជិះម៉ូតូ តូយ៉ូតា រីវា រី ហុងដា ឌ្រីម ។
8. កុំឆ្លើយតបនឹងសំបុត្រ រឺទូរស័ព្ទ។
9. កុំចងមិត្តនឹងនរណាម្នាក់ឲ្យសោះ។

នៅមានច្បាប់ទីដប់មួយទៀត ប៉ុន្តែមិនបាច់និយាយក៏ដឹងដែរ។

សំបកផ្លែឈើស្អុយរលួយ និងភក់ជ្រាំ មិនដែលប្រឡាក់ស្បែកជើងកីឡារបស់សិដ្ឋម្តងណាឡើយ។ អ្នកសុំទានពិការមិនដែលសុំប្រាក់របស់នាងទេ។ ជីវិតរបស់នាងចាប់ផ្តើមពីម្សិលមិញ ហើយថ្ងៃនេះក៏ដូចគ្នាដែរ។

ជារៀងរាល់ថ្ងៃ អ្នកបើកឡានរបស់នាងជូននាងទៅផ្សារសូរិយាថ្មី។ វាស្ទើរតែជាកន្លែងតែមួយគត់ដែលសិដ្ឋទៅ។ ពណ៌ទឹកប្រាក់នៃផ្សារសូរិយាឡើងទៅច្រើនជាន់ខាងលើ រហូតមកដល់ដោមកញ្ចក់មូលមួយ។

សិដ្ឋចូលចិត្តចូលតាមច្រកផ្លូវទី ១៤២ ។ រនាំងបាំងសាចពណ៌បៃតងនៅច្រកផ្លូវនោះ ធ្វើឲ្យអ្នករាល់គ្នាមើលទៅដូចជាធ្វើពីមាសអញ្ចឹង។ ច្រកទ្វារនោះចូលត្រង់ទៅក្នុងបណ្តាតូបលក់គ្រឿងអលង្ការត្រជាក់ដូចទឹកកក ក្រាលដោយឥដ្ឋពណ៌សខ្មៅដែលត្រូវបានដុសខាត់យ៉ាងរលោងព្រាល់។ តូបនីមួយៗមានព្យួរខ្សែក និងក្រវិលភ្លឺចិញ្ចែងចិញ្ចាច។

និពន្ធដោយ៖ ជីអូហ្វ រ៉ៃមែន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ *F*

សិដ្ឋចូលចិត្តវត្ថុភ្លឺតូចៗ ដែលមិនធ្វើឲ្យនាងនឹកឃើញដល់រឿងអតីត។ នាងស្អប់នយោបាយណាស់។ នាងមិនព្រមស្ដាប់ព័ត៌មានឡើយ។ កូនស្រីដ៏ស្រស់ស្អាតរបស់ប៉ុល ពតម្នាក់នេះចង់ឲ្យតែអ្នកដឹកនាំសព្វថ្ងៃសំដែងអាកប្បកិរិយាគួរឲ្យគោរព ដូចជាឪពុករបស់នាងដែរ។ពោលគឺចំពោះរូបនាង។

នាងនៅចាំសំឡេងដ៏ស្រទន់របស់ឪពុកនាង។ នាងនឹកឃើញដល់កាលពីនាងអង្គុយលើភ្លៅគាត់ក្នុងបន្ទាយហ៊ុមព័ទ្ធដោយព្រៃជុំវិញ និងត្រូវមូសខាំរញ៉េរញ៉ៃ។ ឲ្យតែរំលឹកដល់ជម្ងឺគ្រុនចាញ់ធ្វើឲ្យនាងព្រឺដល់ឆ្អឹងខ្នង។ ឥឡូវ នាងចាត់ទុកព្រៃព្រឹក្សថាជាភារៈគួរឲ្យខ្ពើមរអើម ពោរពេញដោយជម្ងឺ និងការឈឺចាប់។ គ្រាន់តែស្រមោលដើមឈើប៉ះលើស្បែកនាងបន្តិច ក៏ធ្វើឲ្យនាងចង់ក្អួតទៅហើយ ចំនែកឯក្លិនធូលីដី រឺស្លឹកឈើជ្រុះក៏ធ្វើឲ្យនាងយកដៃខ្ទប់មាត់ដែរ។ នាងមិនធ្លាប់ទៅលេងអង្គរវត្តទេ សូម្បីតែអានអំពីអង្គរវត្តក៏ទេដែរ។

សិដ្ឋដើរទិញអីវ៉ាន់រហូត។ អ្នកបើកបររបស់នាងត្រូវរដ្ឋាភិបាលជួលឲ្យមកធ្វើការ ហើយតែងតែស្ពាយ អាកា ៤៧ ជាប់ខ្លួនជានិច្ច ប៉ុន្តែប្រពន្ធរបស់គាត់ ដែលត្រូវជាអ្នកមើលថែទាំផ្ទះនោះ គ្មានដឹងថាសិដ្ឋជានរណាឡើយ។ ផ្ទះសិដ្ឋពោរពេញទៅដោយគ្រឿងសង្ហារិមល្អប្រណីតធ្វើពីឈើម៉ៃស័កនិងមានតាំងពី អាយផត អិចស៍បក់ ថែមទាំងកញ្ចក់អេក្រង់ផ្លាស្មា។

សូមចងចាំថាសម្ដីគ្រប់ម៉ាត់នៅក្នុងរឿននេះគ្រាន់តែជាការប្រឌិតប៉ុណ្ណោះ។ បច្ចុប្បន្ន ប៉ុលពតគឺជាជនកុម្មុយនីសនិយមម្នាក់ ដែលគ្មានទទួលបានប្រាក់មួយកាក់មួយសេនពីការត្រួតត្រាប្រទេសកម្ពុជា។ ទោះបីជាយ៉ាងណាក្ដី ប្រាក់របបយ៉ាងក្រាស់ក្រៃលរមែងបញ្ចូលមកឲ្យសិដ្ឋជារៀងរាល់ខែពីគណនីមួយក្នុងប្រទេសស្វីស។

គ្មានអីអាចពាល់សិដ្ឋបានទេ រហូតដល់ថ្ងៃមួយដែលនាងលង់ស្នេហ៍អាជីវករក្រុមហ៊ុនទូរស័ព្ទហេឡូ។

អ្នកអានដែលជាជនជាតិខ្មែរទាំងឡាយប្រហែលជាដឹងហើយថា នៅក្នុងឆ្នាំ ២០០៤ គ្មានហាងទូរស័ព្ទនៅក្នុងផ្សារសូរិយាទេ។ ប៉ុន្តែមានសាខាក្រុមហ៊ុនទូរស័ព្ទហេឡូមួយ ដែលតាំងតូបរាងមូលពណ៌ខៀវលាយទឹកក្រូចនៅគែមៗ។ ហាងនេះមើលទៅយ៉ាងដូច្នោះឯង។

សិដ្ឋតែងតែទិញ រឺប្ដូរទូរស័ព្ទចល័តនៅទីនោះ។ នាងរមែងអង្គុយចុះ ហើយវែកសក់ពីមុខអាជីវករម្នាក់នោះ។

បុរសម្នាក់នោះឈ្មោះ តារា ដែលមានន័យថាផ្កាយ។ តារាដឹងទាំងអស់ពីពាណិជ្ជកម្មរវាងតម្លៃហៅចេញចូល ស៊ីមកាត និងទូរស័ព្ទចេញថ្មីៗដែលអាចចាក់វីដេអូបាន។ គាត់អាចបញ្ចូលចម្រៀងទូរស័ព្ទមួយណាក៏បាន ដែលនាងពេញចិត្ត។

និពន្ធដោយ៖ ជីអូហ្វ រីមែន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ *F*

ការជជែកគ្នាជាមួយតារាមិនបានបំពានលើច្បាប់របស់សិដ្ឋទេ។ គាត់មិនធាត់ ហើយក៏មិនជាស្គៀកពាក់ហ៊ឺហា ម្យ៉ាងអាយុច្រើនជាងយុវវ័យ ពោលគឺអាយុ ២៤ ឆ្នាំ មានគំនិតស្រគត់ស្រគំ។

នាថ្ងៃមួយ តារាក៏សើចក្អាកក្អាយ ហើយស្រដីថា៖

- ក្នុងនាមជាមិត្តភក្តិ ខ្ញុំសូមប្រាប់នាងទៅចុះ។ នាងមិនចាំបាច់ទិញទូរស័ព្ទថ្មីទៀតទេ។

សិដ្ឋជ្រួញច្រមុះ។

- ខ្ញុំមិនចង់បានអាមួយនេះទៀតទេ ព្រោះវាមានពណ៌ខៀវ។ ខ្ញុំចង់បានអាម៉ូតណាដែលមានលក្ខណៈជារបស់ស្រីបន្តិច ប៉ុន្តែមិនត្រូវក្បាច់ក្បូរច្រើនពេកទេ ហើយគួរតែមានគុណភាពសម្លេងល្អជាងហ្នឹង។

- យល់ព្រម ប៉ុន្តែនាងអាចសន្សំលុយទាំងនោះទុកទិញសម្លៀកបំពាក់ស្អាតៗបានណា៎។

កូនស្រីរបស់ប៉ុល ពតម្នាក់នេះបន្ទាបចង្ការរបស់នាង ធ្វើឲ្យកនាងវែង និងស្រស់សោភា។

- តើលោកចូលចិត្តសម្លៀកបំពាក់របស់ខ្ញុំដែររឺទេ?

- ម៉េចក៏មកសួរខ្ញុំទៅវិញ?

នាងញាក់ស្មា។

- ខ្ញុំមិនដឹងដែរ តែការចង់ដឹងពីរូបរាងខ្លួនឯងក៏ល្អម្យ៉ាងដែរ។

តារាងក់ក្បាលយល់ស្រប។

- នាងមើលទៅឡូយដែរតើ។ តើប្អូនស្រីនាងថាយ៉ាងម៉េចដែរ?

សិដ្ឋបង្ហាញទឹកមុខប្រាប់គាត់ថានាងគ្មានគ្រួសារទេ។

- អ៊ូ!- គាត់ឧទានឡើង ហើយក៏ប្រញាប់ផ្លាស់ប្តូរប្រធានបទ។ ពិតជាអស្ចារ្យណាស់។ ការលាក់កំបាំង និងការអាណិតអាសូរគឺជាដំណើរមួយយ៉ាងងាយស្រួល។

សិដ្ឋត្រលប់មកហាងនោះនៅថ្ងៃបន្ទាប់ ហើយត្អូញថា ទូរស័ព្ទពណ៌កូលាបនោះមានលក្ខណៈដូចស្រីពេកហើយ។ តារាអស់សំណើចយ៉ាងខ្លាំង រហូតទាល់តែភ្នែករលីងរលោង។ សិដ្ឋមករាងថ្ងៃបន្តិចហើយ ដូច្នេះតារាក៏សាកសួរទៅនាង។

- តើនាងឃ្លានទេ? ចង់ទៅញ៉ាំបាយថ្ងៃត្រង់ជាមួយខ្ញុំដែររឺ?

តើគាត់នឹងគិតថានាងជាស្រីចិត្តងាយរឺប្រសិនបើនាងឆ្លើយថាស? រឺក៏គាត់គិតថានាងលេងឬកប្រសិនបើនាងឆ្លើយទេ?

- ញ៉ាំឯណាក៏បានដែរឲ្យតែនៅក្នុងផ្សារសូរិយានេះ- នាងឆ្លើយតប។

នាងនៅមិនដាច់ស្រឡះរវាង ប៊ីប៊ីវើល ប៊ីហ្គើ និង ឡាក់គី សេវ៉ែន។ ហាងប៊ីប៊ីវើលធំ មូល ហើយនៅតែពីរជាន់ពីដោមប៉ុណ្ណោះ។ ឡាក់គី សេវ៉ែន នៅជាប់នឹងផ្សារទំនើបឡាក់គី ប៉ុន្តែហាងនេះ សេវាកម្មថ្លៃ គ្រាន់តែ ម៉ាកស៍វេល ហោស មួយកូនចានតូចថ្លៃ ២ ដុល្លារ ៤០ សេនទៅហើយ។

ពួកគេក៏សម្រេចចិត្តទៅ ប៊ីប៊ីវើល។ នៅទីនោះសំបូរទៅដោយពន្លឺ ហើយពួកគេអាចមើល ឃើញទីក្រុងទាំងមូលតាមបង្អួចកញ្ចក់ធំៗទាំងនោះ។ សិដ្ឋអង្គុយយ៉ាងស្ងាត់ស្ងៀម។

កូនស្រីប៉ុលពតម្នាក់នេះគ្មានអ្វីត្រូវនិយាយឡើយ លុះត្រាតែពេលនាងដើរទិញអីវ៉ាន់។

តែក៏ប្រហែលជានាងមានតែរឿងមួយគត់ដែលត្រូវនិយាយ ប៉ុន្តែនាងមិនត្រូវនិយាយអំពីរឿង នោះជាដាច់ខាត។

តារាជាអ្នកនិយាយរហូត។ គាត់បរិយាយតាំងពីកាលដែលគាត់ចរចាគ្នាជាមួយពួកអាជីវករ នៅជាន់ទីបីដើម្បីយកឌីសចម្លងដើមនៃហ្គេម ចោរលួចឡាន (Grand Theft Auto)។ គាត់ថែមទាំងលួច ប្រាប់ថាសិដ្ឋពីរបៀបទិញទំនិញដោយទទួលបានការបញ្ចុះតម្លៃទៀតផងនៅឯ ប៊ីអេស ហ្វេស្ទិន ដែល ជាហាងទំនើបភ្លឺចិញ្ចាចមួយនៅជាន់ខាងក្រោម។

ពេលនោះស្រាប់តែគាត់ឈប់ភ្លាម។

- នាងមិនចាំបាច់ខ្លាចខ្ញុំទេ។

គាត់និយាយដោយសំឡេងដូចមនុស្សចាស់ទុំ ប្រកបដោយសណ្ដានចិត្ត។

- ខ្ញុំមើលដឹងថា នាងគឺជាក្មេងស្រីដែលធំឡើងយ៉ាងសមសួនម្នាក់។ ខ្ញុំចូលចិត្តណាស់។

សិដ្ឋនៅតែមិនអាចរកនឹកពាក្យអ្វីនិយាយបាន។ នាងអាចត្រឹមតែងក់ក្បាលតាមប៉ុណ្ណោះ។ នាងចង់តែរត់ចេញទេ។

- តើនាងចង់ទៅហាង ខេ ហ្វ៊ុរ ទេ?

ខេ ហ្វ៊ុរ គឺជាហាងអេឡិចត្រូនិចដ៏ធំមួយ ស្ដុកទុកទៅដោយឧបករណ៍ម៉ាកល្បីៗដូចជា ហ៊ីតាឈី សូនី ប៉ាណាសូនិច ហ្វីលីព រឺក៏ ដេណុង។ ហាងនេះលក់របស់ថ្លៃៗណាស់ ស្ទើរតែគ្មាន នរណាចូលមកទិញឡើយ ហើយនេះក៏ជាមូលហេតុដែលសិដ្ឋចូលចិត្តហាងនេះដែរ។ មនុស្សមួយ ហ្វូងឈរនៅខាងក្រៅហាង ហើយសម្លឹងមើលតាមបង្អួចឯទូរទស្សន៍ដ៏ធំមួយចាក់បញ្ចាំងរឿង “សម័យទឹកកក”។ នៅលើអេក្រង់ សត្វតូចមួយកំពុងតែត្រូវផ្ទាំងទឹកកកដេញតាម។ វាពិតជាស្អាតខ្លាំង ណាស់!

ទើបតែដល់ពេលនេះទើបសិដ្ឋរកនឹកឃើញពាក្យនិយាយ។

- ប្រសិនបើខ្ញុំមានតែអាហ្នឹងមួយ អញ្ចឹងមិនចាំបាច់ចេញពីផ្ទះទៀតទេ។

និពន្ធដោយ៖ ជីអូហ្វ រ៉ៃមែន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ *F*

តារា មៀងមើលនាង ហើយក៏សើច។

នៅថ្ងៃបន្ទាប់មកទៀត សិដ្ឋក៏មកប្រាប់គាត់ថា ទូរស័ព្ទដៃដែលនាងមានទាំងប៉ុន្មានធំពេកហើយ។ តើគាត់មានអាប្រភេទណាដែលនាងអាចពាក់ជុំវិញករបស់នាងដូចជាគ្រឿងអលង្ការទេ?

លើកនេះពួកគេទៅ ឡាក់គី សេវ៉ែន ប៊ីហ្គ៊ី ម្តង ហើយអង្គុយចុះនៅទល់មុខតូប វ៉េវឡូន។ ពួកគេគយគន់ក្មេងប្រុសៗកំពុងតែត្រូវអ្នកជំនាញផ្នែកកែសម្ផស្សធម្មជាតិរបស់ វ៉េវឡូន លាបសក់ឲ្យ។

តារាក៏រៀបរាប់ប្រាប់នាងបន្ថែមទៀតអំពីខ្លួនគាត់។ ឪពុករបស់គាត់បានស្លាប់នៅក្នុងសង្គ្រាម។ គ្រួសាររបស់គាត់ឥឡូវរស់នៅជនបទ។ មកដល់ត្រឹមនេះ ស្រាប់តែកូកា កូឡារបស់សិដ្ឋប្រែជាមានរសជាតិដូចថ្នាំគ្រុនចាញ់ទៅវិញ។

- ប៉ុន្តែ...លោកមិនចង់រស់នៅឯជនបទទេ មិនថាអញ្ចឹង- នាងស្រដី។

- ទេ។ ខ្ញុំត្រូវមកភ្នំពេញដើម្បីរកប្រាក់។ ប៉ុន្តែសាច់ញាតិរបស់ខ្ញុំសុទ្ធតែជាអ្នកស្រែល្អៗ។ ពួកគាត់មានសុជីវធម៌ណាស់។- គាត់ក៏សើច បែបអៀនខ្មាស។

ពួកគេច្បាស់ជាមានមាន់ទា ហើយនិងបងប្អូនជីដូនមួយម្នាក់ដែលឡើងដើមដូង។ នៅទីនោះសុទ្ធតែព្រៃឈើ ប៉ុន្តែគ្មានហាងនោះឡើយ។ ធូលីដីនៅទីនោះច្បាស់ជាធុំក្លិនអាក្រក់ជាមិនខាន។

សិដ្ឋធឹកភេសជ្ជៈរបស់នាងលែងចូលទៀតហើយ។ នាងដកដង្ហើមធំ ហើយក៏និយាយភ្លាម៖

- ឲ្យខ្ញុំសុំទោស។ ខ្ញុំក៏មិនចង់ដែរ ប៉ុន្តែខ្ញុំត្រូវទៅហើយ។- នាងក៏រំកិលខ្លួនចេញពីកៅអីរបស់នាងយឺតៗដូចរង្វូអញ្ចឹង។

ពេលដើរត្រលប់ទៅវិញកាត់តូបលក់គ្រឿងអលង្ការដោយគ្មានអ្វីធ្វើ នាងក៏ចាប់អារម្មណ៍ថា តារាច្បាស់ជាយល់ថានាងមិនចូលចិត្តគាត់ហើយ។

ហើយរឿងនោះធ្វើឲ្យភ្នែកនាងផ្នែកខាងក្រោមឈឺតែម្តង។

នាងត្រលប់ទៅវិញនៅថ្ងៃបន្ទាប់ ព្រមទាំងលែងធ្វើពុតជាទិញទូរស័ព្ទដៃទៀតហើយ។ នាងប្រាប់តារាថា នាងចាកចេញទាំងតក់ក្រហល់នៅថ្ងៃនោះក៏ព្រោះតែនាងនឹកឃើញថាត្រូវទៅធ្វើសក់។

គាត់ក៏តបវិញថា នាងដូចជាយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះសក់របស់នាងពេកហើយ។ បន្ទាប់មកគាត់ក៏ណាត់នាងទៅមើលកុននៅយប់នោះ។

សិដ្ឋចំណាយពេលពេញមួយថ្ងៃដើរទិញអីវ៉ាន់នៅក្នុងហាង ខេ ហ៊័រ។

ពួកគេជួបគ្នានៅម៉ោងប្រាំមួយ។ តារាបានគិតគូរយ៉ាងម៉ត់ចត់ ដោយគាត់មិនបានជ្រើសរើសរឿងកុនរន្ធត់ឡើយ។ គាត់និយាយថាគាត់ចង់មើលរឿង "ក្មេងស្រីក្របីលាក់ខ្លួន" ដែលតំណាលពីរឿង

ក្មេងស្រីជនបទម្នាក់រស់នៅឯស្រែ។ សិដ្ឋនិយាយដោយទឹកចិត្តសោមនស្សថា នាងចង់មើលរឿងរន្ធត់ជាង។

រោងកុននៅជាន់លើបង្អស់បើកទ្វារចេញទៅលើដំបូលផ្សារសូរិយាចំតែម្ដង។ ក្រដាសបិតតាមជញ្ជាំងត្រូវដាច់ដោចខ្ទេចខ្ទីរហូតដល់បង្កាន់ដៃពណ៌បៃតង។ ហេតុអ្វីបានជាគេចូលចិត្តបំផ្លាញរបស់ដែលថ្មី និងស្អាតបែបនេះ? សិដ្ឋកាន់ដៃតារា ហើយដឹងថាពួកគេឥឡូវក្លាយជាសង្សារនឹងគ្នាហើយ។

- ចុងបញ្ចប់- គាត់ពោល។

- ចុងបញ្ចប់អី?

- នាងបានធ្វើអ្វីមួយហើយ។

ពួកគេផ្អែកខ្លួននឹងបង្កាន់ដៃ ហើយសម្លឹងពីលើផ្ទះរបស់ប្រជាជន។ ទៅទិសខាងលិចជិតទន្លេគឺជាអគារមួយដែលមានលានដំបូលយ៉ាងទូលាយ។ ពួកស្រីៗប្រជុំគ្នានៅទីនោះដើម្បីនិយាយដើមគេ។ ក្មេងៗកំពុងតែលេងចោលឈ្លូង។ នៅពីចម្ងាយ សិដ្ឋពិតជាស្លុងអារម្មណ៍ណាស់។

- ខ្ញុំពិតជាចូលចិត្តមើលក្មេងៗណាស់។

រឿងកុននោះគឺជារឿងថៃនិយាយពីស្ត្រីម្នាក់ដែលមុខប្រែជាពណ៌ខៀវ និងមានស្នាមអុជៗថែមទាំងចាប់ស៊ីពួកប្រុសៗ។ ស្ត្រីពណ៌ខៀវនោះពិតជាគួរឲ្យខ្ពើមមែន តែមិនគួរឲ្យខ្លាចជាងសម្លេងនៅក្នុងរឿងនោះទេ។ តួអង្គនៅក្នុងរឿងនោះស្ដាប់មើលទៅដូចជាត្រូវមន្តអាគមអញ្ចឹង។ មើលទៅហាក់ដូចជាពួកថៃត្រូវព្រលឹងខ្មោចខ្មែរទៅសណ្ឋិត។

ល្ពឹកណាសិដ្ឋភិតភ័យ នាងតែងតែសើច។

ដូច្នេះនាងក៏អង្គុយសើចដោយតក់ស្លុត។ តារាបែរជាគិតថា នាងកំពុងតែសើចចំអកថារឿងនេះអន់ ហើយយល់ថាគួរឲ្យអស់សំណើច។ គាត់ក៏ចាប់ផ្ដើមសើចតាមដែរ។ សិដ្ឋគិតថាគាត់ក៏ប្រហែលជាខ្លាចដូចនាងដែរហើយ។ នៅក្នុងទីងងឹតនោះ ពួកគេទាំងពីរក៏ចាប់ដៃគ្នា។

ក្រោយមកនៅខាងក្រៅ អាកាសធាតុនៅតែស្អាប់ស្អុះទោះជាយប់ហើយក៏ដោយ ហើយផ្លូវលេខ ១៤២ មានធុំក្លិនលូទឹកស្អុយ។ សិដ្ឋឈរលើចុងជើងដើម្បីចៀសពីផ្លូវរអិល និងឆ្អឹងត្រីបោះចោល។

តារាស្នើថា៖

- ចាំខ្ញុំជូននាងទៅផ្ទះ។

- អ្នកបើកឡានរបស់ខ្ញុំអាចជូនពួកយើងទៅបានហើយ- សិដ្ឋតប ដោយរលាស់ទូរស័ព្ទម៉ាក Kermit-the-Frog របស់នាង។

ឡានម៉ាសែដែស ប៊ិន ពណ៌ខ្មៅរបស់នាងអែបសំចត ព្រមទាំងកិនដបផ្លាស្ទិចចាស់ៗជិតមាត់លូពួសូរប្រែសៗ។ កៅអីអង្គុយសុទ្ធតែគ្របដណ្តប់ដោយស្បែកសត្វពណ៌ដាំដែង ហើយអ្នកបើកឡានប្រដាប់អាវុធទៀត។

តារាចំហមាត់ឆ្លុង។

- តើ...តើឪពុកនាងជានរណា?

- គាត់ស្លាប់ហើយ។

តារាគ្រវីក្បាល។

- តើគាត់ជានរណា?

ជាធម្មតាសិដ្ឋតែងប្រើឈ្មោះតាមខ្សែស្រឡាយម្តាយនាង ប៉ុន្តែនោះមិនអាចឆ្លើយតបនឹងសំណួរនេះទេ។ ដោយភ័ន្តភាំង នាងក៏ចាប់ផ្តើមរកនឹកមើលនរណាម្នាក់ដែលអាចជាឪពុករបស់នាង។ នាងមិនស្គាល់នរណាម្នាក់មានអាយុប្រហាក់ប្រហែលហ្នឹងសោះ។ នាងនៅចាំរឿងខ្លះពីអ្នកនយោបាយម្នាក់ដែលបានស្លាប់។ ឈ្មោះរបស់គាត់ក៏លេចឡើងនៅក្នុងខួរក្បាលរបស់នាង ហើយនាងក៏ប្រញាប់ឆ្លើយយ៉ាងស្លន់ស្លោរ។

- ឪពុករបស់ខ្ញុំឈ្មោះ កុល វីរៈបុត្រ។

តើនាងហៅឈ្មោះត្រូវទេ?

- សូមកុំប្រាប់នរណាអី។

តារាយកដៃបិទភ្នែករបស់ខ្លួន។ - ពួកយើង...គ្រួសារខ្ញុំ ឪពុកខ្ញុំ...ពួកយើងសុទ្ធតែប្រយុទ្ធដើម្បី KPLA ។

សិដ្ឋទប់ចិត្តខ្លួនឯងមិនឲ្យសួរថាតើ KPLA នោះគឺជាអ្វី។

កុល វីរៈបុត្របានដឹកនាំបក្សពួកមួយក្រុមកាលពីសម័យសង្គ្រាមស៊ីវិល។ បក្សនេះប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងខ្មែរក្រហម ពួកវៀតណាម ព្រះមហាក្សត្រ និងអំពើពុករលួយ ព្រមទាំងចង់បានមាគ៌ាថ្មីមួយសម្រាប់ប្រទេសកម្ពុជា។ កុល វីរៈបុត្រគឺជាអ្នកដឹកនាំកម្ពុជាមួយរូបដែលមិនដែលនិយាយពាក្យបោកប្រាស់ រឺទទួលសំណូកឡើយ។

ចូរចាំថានេះគឺជារឿងមិនពិតឡើយ។

តារាចាប់ផ្តើមថយខ្លួនចេញឆ្ងាយពីឡាននោះ។

- ខ្ញុំមិនគិតថាពួកយើងគួរតែធ្វើអញ្ចឹងនោះទេ។ និយាយឲ្យត្រង់ទៅ ខ្ញុំគ្រាន់តែជាភូមិករម្នាក់ប៉ុណ្ណោះ។

- នោះមិនមែនជាបញ្ហាទេ។

គាត់បិទភ្នែក។ - ខ្ញុំមិនចង់ធ្វើឲ្យអាប់អោនកិត្តិយសដល់កូនស្រីរបស់លោក កុល វីរៈបុត្រ នោះទេ។

អូ! ព្រះអើយ! នាងចេះតែរកនឹកឈ្មោះយកមកនិយាយឲ្យរួចខ្លួនប៉ុណ្ណឹង មិននឹកស្មានថាបង្កឲ្យមានបញ្ហាដល់ថ្នាក់ហ្នឹងសោះ។

- សូមអង្វរ!- នាងស្រដី។

តារាដកដង្ហើមធំ។

- យល់ព្រម។ ខ្ញុំបាននិយាយហើយថា ខ្ញុំនឹងមើលនាងទៅដល់ផ្ទះដោយសុវត្ថិភាព។ ខ្ញុំនឹងធ្វើតាមពាក្យសន្យា។-

នៅក្នុងឡាន ម៉ាសែដែស គាត់ក៏ដាក់ខ្លួនអង្គុយប៉ូកទៅលើកម្រាលស្បែកសត្វពណ៌ដាំដែង។

នៅពេលដែលពួកគេទៅដល់ តារាក៏ផ្អៀងកមើលទៅផ្ទះសិដ្ឋ។

- តើនាងនៅជាន់ទីប៉ុន្មាន?

- គ្រប់ជាន់។

មុខរបស់តារាប្រែជាស្លេកស្លាំង។

- អ្នកបើកឡានរបស់ខ្ញុំនឹងជូនលោកទៅវិញ- នាងនិយាយទៅកាន់តារា។ ខណៈពេលដែលឡានថយចេញទៅ នាងឈរនៅខាងក្រៅរបង បក់ដៃលាគ្នាយ៉ាងស្រងូតស្រងាត់។

បន្ទាប់មក សិដ្ឋក៏អន្ទះសាភ្លាម។ តើកុល វីរៈបុត្រជានរណា? នាងក៏បើកអន្តរបណ្ដាញ ហើយស្វែងរកតាម ហ្គូហ្គល (Google) ។ នាងត្រូវអានពីសង្គ្រាម ដែលធ្វើឲ្យនាងព្រឺសម្បុរខ្លាកៗ។ បក្សពួកក្រុមខុសៗគ្នាទាំងអស់នោះរសាត់អណ្តែតនៅក្នុងខួរក្បាលរបស់នាង៖ ANS, NADK, KPR និង KPNLF។ ឈ្មោះទាំងអស់នេះហាក់ដូចជាដង្ហោយហៅមករកនាង ដោយសម្លេងពីអតីតកាលអញ្ចឹង។

មិនយូរប៉ុន្មាននាងក៏អស់ភាពអំណត់ ទ្រាំលែងបានតទៅទៀត។ នាងក៏បោះពុម្ពរូបរបស់ វីរៈបុត្រ ហើយសម្រេចចិត្តថាយកទៅឲ្យគេដាក់ស៊ុម។ ការពារខ្លាចក្រែងតារាមកលេង។

កុល វីរៈបុត្រមានមុខមូល និងស្នាមញញឹមពោរពេញដោយក្ដីស្រឡាញ់របស់ឪពុក។ ភ្នែករបស់គាត់ទាំងពីរហាក់ដូចជាដៀងមើលទៅលើសំដៅច្រមុះគាត់ មើលទៅសំបូរទៅដោយការយល់ដឹងជ្រៅជ្រះ។ គាត់ត្រូវបានគេធ្វើឃាតដោយផ្ទុះគ្រាប់បែកស្លាប់ក្នុងឡាន។

ពេញមួយយប់នោះ សិដ្ឋលើសម្លេងខ្សឹបខ្សៀវរហូត។

នៅព្រឹកឡើង មានរូបភាពនរណាម្នាក់ទៀតនៅលើផ្ទៃម៉ាស៊ីនបោះពុម្ពរបស់នាង។

រូបស្ត្រីមុខវែង ធ្មេញទន្សាយសខ្មៅម្នាក់បានសម្លក់មកនាង។ សិដ្ឋកត់សម្គាល់ពីកំហុសក្នុងការតុបតែងខ្លួនរបស់ជនរងគ្រោះនេះ។ សក់របស់ស្ត្រីនេះរញ៉េរញ៉ៃ និងកណ្តាញ់គ្រប់កន្លែង។ បើសិនជានាងវិញ ច្បាស់ជាទៅឲ្យគេអ៊ុតឲ្យត្រង់ ហើយហាយឡាយឲ្យស្អាតហើយ។ ភ្នែករបស់ស្ត្រីនោះសម្លឹងមើលមកនាងឡើងចង់ធ្លុះ។

- ប៉ះពាល់ខ្ញុំមិនបានទេ- សិដ្ឋពោល។ នាងទុករូបថតនោះចោលនៅលើផ្ទៃ រួចនាងទៅជួបតារាភ្លាមតែម្តង ដោយគ្មានបានស្រស់ស្រូបអាហារពេលព្រឹកទេ។

ភ្នែករបស់គាត់ទាំងពីរមានរង្វង់ខ្មៅៗជុំវិញ ហើយខោអាវ "ហេឡូ" ពណ៌ខៀវរបស់គាត់អ៊ុតមិនបានស្អាតបាតទេ។

- ទិញហាងហ៊ឹងទាំងមូលតែម្តងទៅ- តារាស្រដី មើលទៅដូចជាអារម្មណ៍មិននឹងនរ។ - ពួកអាជីវករនៅហាង យេហ៊័រ ទើបតែប្រាប់ខ្ញុំទេមាននារីម្នាក់ស្លៀកខោ ខូវប៊យ ពណ៌ខៀវដើរចូលទៅកាលពីម្សិលមិញ ហើយកុម្ម៉ង់ទូរទស្សន៍ដាក់ផ្ទះពីរគ្រឿងធំៗ។ នារីនោះនិយាយថា មួយដាក់នៅសាឡុង ហើយមួយទៀតដាក់នៅលានដំបូល។ នាងបង់ថ្លៃទូរទស្សន៍ទាំងពីរនោះដាច់តែម្តង ហើយបញ្ជាឲ្យគេដឹកយកទៅដាក់ផ្ទះនៅខាងចុងផ្លូវមុនីវង្ស។

សិដ្ឋដកដង្ហើមធំ។

- ខ្ញុំបញ្ជូនមួយមកវិញហើយ។- នាងសង្ឃឹមថាចម្លើយនេះស្តាប់ទៅមិនវាយឫកនោះទេ។ - វាមើលទៅដូចជាសំបូរជាតិដែកណាស់ មិនស៊ីគ្នានឹងវាំងននខ្ញុំទេ។

មានការស្ងប់ស្ងាត់មួយសន្ទុះ។

- នារីម្នាក់នោះក៏បានទិញផ្លែយន្ត អាយដូ មួយដែរ ក្នុងតម្លៃ មួយពាន់ប្រាំរយ ដុល្លារ។

បើតារាមិនដឹងអំពីផ្លែនោះ ប្រហែលជាល្អជាង។ វាគ្រាន់តែជារបស់លេងឡប់ៗតែប៉ុណ្ណោះ។ នាងមិនគិតថាវាថ្លៃដល់ម្លឹងនោះទេ។

- ពួកគេមិនគួរប្រាប់អ្នកដទៃអំពីរឿងរបស់អតិថិជនរបស់ពួកគេទេ បើមិនអញ្ចឹងទេមិនយូរមិនឆាប់ច្បាស់ជាគ្មាននរណាមកទិញទៀតជាមិនខាន។

តារាកំពុងតែសម្លឹងមើលមកនេះហាក់ដូចជាគិតថា៖ *នេះមិនមែនគ្រាន់តែជាស្រីស្អាតបាតម្នាក់ដែលគួរឲ្យស្រឡាញ់ប៉ុននោះទេ។*

- ខ្ញុំសប្បាយណាស់កាលពីយប់មិញ- សិដ្ឋនិយាយដោយសម្លេងឆ្មារៗដូចពពកសាត់។

-ខ្ញុំក៏អញ្ចឹងដែរ។

- យើងមិនចាំបាច់ប្រាប់គេអំពីគ្រួសាររបស់ខ្ញុំទេ។ មែនទេ?- សិដ្ឋពិតជាខ្លាចបាត់បង់រូបគាត់ណាស់។

- មិនបាច់ទេ។ ប៉ុន្តែ សិដ្ឋ រឿងនេះមិនអាចទៅរួចទេ។ គ្រួសាររបស់នាង ហើយនិងគ្រួសាររបស់ខ្ញុំ ពួកយើងមិនសក្តិសមនឹងគ្នាឡើយ។

-វាមិនខុសគ្នាទេ។

- នាងបានកុហកខ្ញុំ។ គ្រួសាររបស់នាងមិនស្លាប់ទាំងអស់ទេ។ នាងនៅមានឳពុកមាល្បីៗជាច្រើនរូបទៀត។

នាងពិតជាមានមែន...គឺលោកពូ អៀង សារី លោកពូ ខៀវ សំផន លោកពូ តា ម៉ុក។ បក្សពួក ប៉ុល ពតទាំងអស់សុទ្ធតែជាលោកពូរបស់នាង។

-ខ្ញុំមិនសូវស្គាល់ពួកគេច្រើនទេ។-នាងតប។ នេះក៏ជាការពិតដែរ។

តើនាងនឹងធ្វើអ្វីបានប្រសិនបើនាងមិនអាចទិញទំនិញនៅក្នុងផ្សារសូរិយាទៀតបាន? តើនាងនឹងធ្វើយ៉ាងម៉េចទៅប្រសិនជាគ្មានតារានោះ?

នាងក៏សុំអង្វរ។

- ខ្ញុំមិនមែនជាមនុស្សរឹងមាំអ្វីទេ។ ជួនកាលខ្ញុំគិតថាខ្ញុំមិនមែនជាមនុស្សផង។ ខ្ញុំគ្រាន់តែជាលំហាទទេស្អាតប៉ុណ្ណោះ។

តារាស្រាប់តែសំដែងអាការកាច។

-នាងគ្រាន់តែជាបណ្ណាគណទានប៉ុណ្ណោះ។

បន្ទាប់មកគាត់ក៏ឈ្ងោកមុខចុះ។

- ឲ្យខ្ញុំសុំទោស។ ខ្ញុំមិនគួរនិយាយដូច្នោះទេ។ អាយុប៉ុណ្ណឹង នាងនៅក្មេងណាស់ ហើយខ្ញុំជាមនុស្សចាស់ជាងនាង គួរតែចេះអធ្យាស្រ័យឲ្យនាងឲ្យបានច្រើន។

សិដ្ឋប្រែជាអស់សង្ឃឹម។

-លុយរបស់ខ្ញុំទាំងអស់នោះច្បាស់ជាល្អណាស់ហើយ។

-ខ្ញុំមិនមែនសម្រាប់លក់ទេ។

គាត់ធ្វើការនៅក្នុងហាងមួយ ហើយត្រូវផ្ញើលុយទៅកាន់គ្រួសារដែលគ្មានឳពុកមួយទៀត។ អញ្ចឹងហើយនៅថា គាត់មិនមែនសម្រាប់លក់ទៀត!

សិដ្ឋមានបេះដូងចង្អៀតចង្អល់ ប៉ុន្តែក៏ចេះគិតគូរដែរ។ នាងដឹងថា នាងត្រូវតែធ្វើអ្វីមួយដែលសមគួរ ដូចជាការរើសផ្កាដូច្នោះដែរ បើមិនអញ្ចឹងទេ ផ្កានោះច្បាស់ជាត្រូវស្រពោនងាប់ហើយ។

- តោះ...ទៅមើលកុនទេ?

ទោះយ៉ាងណា នាងមានសម្រស់ស្រស់ស្អាត និងធំធាត់ពីត្រកូលគ្រួសារល្អ ហើយនាងដឹងច្បាស់ថាភ្នែកទាំងគូរបស់នាងមូលៗ ហើយធំទៀត។ បេះដូងដ៏តូចរបស់នាងមួយនេះកំពុងតែឈឺចាប់ហើយ។

លើកនេះពួកគេមើលរឿង ទុំទាវ ដែលជារឿងថតឡើងវិញ ខុសពីរឿងបុរាណកាលពីជំនាន់ហុកសិប។ ប្រសិនបើរឿងណាមិនតែងទាក់ទងនឹងសុបិនអាក្រក់អំពីខ្មោចទេ អញ្ចឹងច្បាស់ជានិយាយពីអតីតកាលហើយ។ សិដ្ឋសញ្ជឹងគិតថា *តើអង្កាល់ទៅទើបគេថតរឿងដែលនិយាយពីអនាគតរបស់កម្ពុជា?* រឿងទុំទាវ ដកស្រង់ចេញពីរឿងព្រេងបុរាណមួយអំពីសង្ឃក្មេងម្នាក់ ដែលលង់ស្នេហ៍កូនស្រីអ្នកមានម្នាក់ ប៉ុន្តែត្រូវម្ដាយខាងស្រីរារាំង។ នៅចុងបញ្ចប់ ពួកគេទាំងពីរនាក់ក៏ធ្វើអត្តឃាត ដោយបានពាំនាំមកនូវបណ្ដាសាមួយមកលើភូមិរបស់ពួកគេ។ សិដ្ឋអង្គុយមើលរឿងនោះឡើងស្ងឹងស្ងាធិ។ *ខ្ញុំច្បាស់ជាមិនក្លាយជាតួឯកស្រីដែលត្រូវស្លាប់នៅក្នុងរឿងស្នេហាជាដាច់ខាត។*

តារាបានសំណូមពរជូននាងទៅផ្ទះម្ដងទៀត ហើយនៅពេលនោះឯង ដែលសិដ្ឋដឹងថាគាត់ជិះម៉ូតូ ហុងដាឌ្រីម។ គាត់បានបង្ហាញប្រាប់នាងយ៉ាងមោទនៈពីម៉ូតូដ៏ភ្លឺចិញ្ចាចដែលបុរសសម័យថ្មីជិះ។ សិដ្ឋមានអារម្មណ៍ថាមកដល់ទីទ័លច្រក។ នាងបានស្ដីថាចង់ទិញគាត់ម្ដងហើយ។ ប្រសិនជានាងបង្អួតពីឡានរបស់នាងទៀត អាចនឹងធ្វើឲ្យគាត់បោរមុខមិនខាន។

ដូច្នេះនាងក៏ដាច់ចិត្តបំពានលើច្បាប់ទីប្រាំពីរ។

តារាលាក់កាបូបរបស់នាងនៅក្នុងកែបខាងក្រោយ ហើយពួកគេក៏ជិះតាមមហាវិថីព្រះមុនីវង្សនាពេលយប់។ តាមផ្លូវពួកគេឃើញ ជនអនាថា ស្រីពេស្យាចារ ហើយនិងចុងភៅដែលដើរត្រេតត្រូតទៅផ្ទះបន្ទាប់ពីចេញពីធ្វើការ។ ពេលនោះជាពេលបំណាច់ឆ្នាំទេ ប៉ុន្តែស្រាប់តែមានភ្លៀងធ្លាក់។

សិដ្ឋចូលចិត្តសភាពបែបនេះណាស់។ ខ្យល់ត្រជាក់បក់ផាយផាត់ប៉ះមុខរបស់នាង និងតំណក់ទឹកភ្លៀងនៅរណេងរណោងជាប់នឹងរោមភ្នែករបស់នាង។

នាងនៅចាំកាលពីអាយុប្រាំឆ្នាំ កាលពីនាងរាំលេងនៅក្នុងព្រៃក្រោមភ្លៀងមូសុង។ នាងយកដៃអោបចង្កេះរបស់តារាដើម្បីទប់ខ្លួន ហើយក៏យកថ្ពាល់របស់នាងកើយលើខ្នងរបស់គាត់។ នាងសើចកក្អឹកដោយភ័យ មិនមែនដោយសារភ្លៀងទេ គឺដោយសារតែអារម្មណ៍របស់នាង។

និពន្ធដោយ៖ ជីអូហ្វ រីមែន (Geoff Ryman)

ប្រែសម្រួលដោយ៖ *F*

គាត់ឱបនាងទៅដល់ផ្ទះ។ នៅខាងក្នុងផ្ទះនាង អ្វីៗទាំងអស់សុទ្ធតែងងឹតលើកលែងតែពន្លឺភ្លិបភ្លែតពណ៌បៃតងដែលចេញពីម៉ាស៊ីនបោះពុម្ពរបស់នាងប៉ុណ្ណោះ។ នៅលើជញ្ជាំងមានរូបថតថ្មីពីរទៀត។ រូបមួយគឺជាក្មេងប្រុសតូចមួយ កំពុងតែកាន់សញ្ញាប័ត្របញ្ចប់ការសិក្សានៅសាលា។ រូបមួយទៀតគឺជាចាស់ព្រឹទ្ធាចារ្យដ៏រឹងប៉ឹងម្នាក់ ដែលមានស្នាមសាច់ជុំតាមខាងៗនៃស្នាមញញឹមដ៏ជូរចត់បែបចំអករបស់គាត់។ ពួកគេសម្លឹងមើលចំៗមកនាងតែម្តង។

ពួកគេដឹងថាខ្ញុំជានរណា។

ខណៈពេលដែលនាងឡើងជណ្តើរទៅកាន់បន្ទប់គេងរបស់នាង នាងស្រាប់តែឮនរណាម្នាក់កំពុងតែយំខ្សឹកខ្សួល តែនៅឆ្ងាយ ហាក់ដូចជាចេញមកពីផ្ទះជិតនោះ។ នាងស្ទាបជញ្ជាំងនៅជាប់នឹងកាំជណ្តើរនោះ ឃើញថាជញ្ជាំងនោះរង្គើតិចៗ ស្របតាមចង្វាក់នៃការយំនោះដែរ។

នៅក្នុងបន្ទប់គេងរបស់នាង នាងយកម៉ាស៊ីនអាយផតមួយចេញពីក្នុងចំណោមអាយផតជាច្រើនរបស់នាងដែលដាក់ព្យួរជាខ្សែ ហើយចាក់ស្តាប់បទចម្រៀង System of a Down ព្រមទាំងបើកសំឡេងអស់ៗតែម្តង។ ទាល់តែធ្វើបែបនេះទើបនាងដេកលក់។ សំឡេងនៃហ្គីតារនៅក្នុងចម្រៀងនេះហាក់ដូចជាខួរឡើងចេញពីបេះដូងរបស់នាងដូច្នោះដែរ។

នាងត្រូវបានដាស់ឲ្យភ្ញាក់ឡើងនៅពេលព្រឹកដោយសំឡេងកណ្តឹងរោទិ៍នៅជាន់ក្រោម។ នាងឮសម្លេងអ្នកថែរក្សាផ្ទះឈ្មោះ ចូរ៉ានី ស្រែកហៅ ហើយបើកទ្វារឡើង។ សិដ្ឋស្ទាក់ស្ទើរមិនដឹងជាត្រូវស្លៀកពាក់អាវ និងខោខូវប៊យមួយណា។ នៅពេលដែលនាងទៅដល់ជាន់ក្រោម នាងឃើញអ្នកបើកឡាន និងអ្នកថែរក្សាផ្ទះកំពុងតែនិយាយគ្នាលេងជាមួយតារាបណ្ឌិត ចាក់ទឹកតែជូនតារាបណ្ឌិត។

តារាហាក់ដូចជាបានបណ្តេញពួកខ្មោចឲ្យចេញឆ្ងាយប្រៀបបាននឹងរស្មីព្រះអាទិត្យកំចាត់ស្បែអន្ធការដូច្នោះដែរ។

- សួស្តី- គាត់ស្រដី។ - ថ្ងៃនេះជាថ្ងៃឈប់សម្រាក។ ខ្ញុំគិតថាចង់បបួលនាងជិះម៉ូតូដើរលេងទៅជនបទ។

ប៉ុន្តែមិនបាច់ទៅជនបទទេ។ តើពួកយើងមិនអាចទៅលេងនៅសូរិយាទេរឺ? តារាបដិសេធហើយថា មានកន្លែងដទៃៗទៀតជាច្រើនដែលត្រូវមើលនៅក្នុងទីក្រុងភ្នំពេញ។

គាត់ឱបនាង បត់បែនចុះឡើងតាមផ្លូវលំតូចៗ។ តើហេតុដូចម្តេចបានជាទីក្រុងនេះក្រីក្រយ៉ាងនេះ? យ៉ាងម៉េចបានជាកខ្វក់ម្ល៉េះ?

ពួកគេនាំគ្នាទៅហាងលក់ស៊ីឌីទំនើបទើបបើកថ្មីមួយ ដែលជារបស់ម្ចាស់ផលិតកម្មចម្រៀង។ តារាដឹងគ្រប់សព្វពីបទចម្រៀងពីរោះៗថ្មីៗ ភាគច្រើនច្រៀងដោយពួកខ្មែរកាត់អាមេរិក ដែលត្រលប់មកពីឡុងប៊ិច និងខុមតុន៖ ស្ពី, ភ្នំពេញបេដបយស៍, កូនខ្មែរ ។

សិដ្ឋទិញម្ភៃស៊ីឌី។

ពួកគេទៅលេងសារៈមន្ទីរជាតិ ហើយបានឃើញព្រះកេសរបស់ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទីប្រាំពីរ ដែលដូចគ្នានឹងព្រះកេសព្រះពុទ្ធ។ ដោយគ្មានគិតគូរច្រើន តារាក៏លុតជង្គង់ចុះ ហើយលើកដៃប្រណម្យបួងសួង។ ពួកគេញ៉ាំអាហារពេលល្ងាចនៅក្នុងហាងបារាំងមួយ អមដោយពន្លឺភ្លើងទៀន និងស្រាទំពាំងបាយជូរ ដូចជានៅក្នុងវីដេអូខារ៉ាអូខេអញ្ចឹង៖ ប្រុសម្នាក់ ស្រីម្នាក់ជាគូសង្សារ ដើរលេងជាមួយគ្នា។ ពួកគេទៅទស្សនាការសំដែងនៅរោងមហោស្រព សុវណ្ណភូមិ ហើយពួកគេឃើញរបាំមួយយ៉ាងអស្ចារ្យ ដែលយកលំនាំតាមបទចម្រៀងជំនាន់ឆ្នាំសែសិបក្នុងរឿងបារាំងបុរាណមួយ ដោយបញ្ចូលទំនុកភ្លេងប្រពៃណីរបស់ខ្មែរ។

សិដ្ឋត្រលប់ទៅផ្ទះវិញ ក្នុងបេះដូងរបស់នាងច្រៀងរងំៗ៖ *តារា តារា តារា* ។

នៅក្នុងបន្ទប់គេងរបស់នាង ទូរស័ព្ទដៃមួយគ្រឿងចាប់ផ្តើមរោទិ៍មិនឈប់។ នៅលើអេក្រង់ថា *Call 1* ប៉ុន្តែគ្មានឈ្មោះ រឺលេខទូរស័ព្ទឡើយ ដូច្នេះអ្នកដែលទូរស័ព្ទមកនោះមិនស្ថិតនៅក្នុងបញ្ជីទំនាក់ទំនងរបស់សិដ្ឋទេ។

នាងក៏បិទទូរស័ព្ទចោល។ វានៅតែរោទិ៍ដដែល។ លើកនេះ ទើបនាងដឹងថាជានរណា។

នាងដាក់ទូរស័ព្ទនោះក្រោមខ្នើយ ក្នុងបន្ទប់ដេកទំនេរមួយ ហើយដាក់ខ្នើយមួយជាន់ទៀតពីលើ បន្ទាប់មកបិទទ្វារចាក់សោរជិត។

ស្រាប់តែ ទូរស័ព្ទដៃរបស់នាងទាំងសែសិបពីរចាប់ផ្តើមរោទិ៍ព្រមៗគ្នា។ ពួកវារោទិ៍តាំងពីនៅក្នុងទូខោអាវ រឺក៏ក្នុងបន្ទប់ទឹក ដែលនាងច្រលំទុកចោល ហើយភ្លេចយកចេញមកវិញ។ ទូរស័ព្ទទាំងអស់នោះរោទិ៍តាំងពីលើលានដំបូល ទាំងនៅក្នុងស្បែកជើងដាក់ក្រោមគ្រែរបស់នាង។

- ខ្ញុំជាស្រីរឹងរូសណាស់!- នាងស្រែកដាក់ព្រលឹងទាំងអស់នោះ។ - អ្នកមិនអាចបន្លាចខ្ញុំបានទេ។

នាងបើកអាយផតរបស់នាង ហើយក៏ដេកលក់ទៅ។

ឲ្យតែព្រះអាទិត្យរះកាលណា នាងក៏ទៅដាស់អ្នកបើកឡានរបស់នាងភ្លាម ដែលកំពុងតែដេកលង់លក់ក្នុងអង្រឹង។

- ឆាប់ឡើង ពួកយើងត្រូវទៅផ្សារសូរិយា- នាងបន្លឺឡើង។

អ្នកបើកឡាននោះងើយមើលទាំងមមីងមមាំង បន្ទាប់មកក៏ចាំថាត្រូវញញឹម រួចបន្ទាបក្បាលរបស់គាត់ជាការគោរព។

គាត់ស្រាប់តែធ្លាក់ទឹកមុខ នៅពេលឃើញនាងកាន់ថង់ខ្មៅដែលច្រកពេញទៅដោយទូរស័ព្ទដៃទាំងសែសិបពីរគ្រឿងរបស់នាង។

ព្រឹកពេកហើយ ថ្មើរហ្នឹងផ្សារសូរិយាមិនទាន់បើកនៅឡើយទេ។ ពួកគេក៏បើកក្រវែលជុំវិញពន្លឺព្រះអាទិត្យចាំងចូលចំភ្នែករបស់ ពួកគេ។ នៅតាមផ្លូវ មនុស្សប្រុសៗកំពុងតែរុញរទេះផ្ទុកទៅដោយអីវ៉ាន់ជាច្រើន ឯខ្លះវិញស្ពាយខ្សែក្រវ៉ាត់ទាំងដុងៗចូលទៅក្នុងផ្សារធំថ្មី។ផ្សារនេះមានរាងជាដោម រចនាតាមសិល្បៈសំណង់ចាស់ គឺតាមបែបបារាំងមានពណ៌ដូចកំអួត។ សិដ្ឋមិនដែលដើរទិញអីវ៉ាន់នៅម្តុំនោះទេ។

- អ្នកនាងគួរតែទៅលេងម៉ាក់របស់អ្នកនាង - អ្នកបើកបរនិយាយ។ - អ្នកនាងដឹងទេ គាត់ស្រឡាញ់អ្នកនាងណាស់។ គ្រួសារតែងតែមកជួយយកអាសាជានិច្ចនៅពេល ដែលមានអាសន្នអន្ត្រក្រ។

ម្តាយរបស់សិដ្ឋរស់នៅប្រទេសថៃ ហើយពួកគេមិនដែលទាក់ទងគ្នាទេ។ គ្រួសាររបស់ម្តាយនាងចេះតែសុំនេះសុំនោះរហូតៈ ប្រាក់ ការណែនាំ រឺក៏ជួយរកការងារឲ្យធ្វើ។ សិដ្ឋលែងស្តីរកពួកគេទៀតហើយ។

- គ្រួសាររបស់ខ្ញុំគ្មានធ្វើអ្វីក្រៅពីនាំបញ្ហាមកនោះទេ។

អ្នកបើកបរក៏បិទមាត់ស្ងៀម ហើយបន្តបើកឡានតទៀត។

ចុងបញ្ចប់ផ្សារសូរិយាក៏បើកទ្វារឡើង។ សិដ្ឋតម្រង់ទៅហាងរបស់តារាភ្លាម ហើយចាក់ទូរស័ព្ទទាំងអស់ទៅលើតុពណ៌ខៀវ។

- តើលោកយកទាំងអស់នេះវិញបានទេ?

- ក្រុមហ៊ុនយើងធ្វើតែការដោះដូរប៉ុណ្ណោះ។ ខ្ញុំអាចប្តូរទូរស័ព្ទថ្មីជាមួយនឹងទូរស័ព្ទចាស់បាន។- តារាមើលទៅដូចជាគិតវែងឆ្ងាយណាស់។ - កុំព្រួយអី។ ទុកនៅនឹងខ្ញុំហើយ ចាំខ្ញុំយកទៅលក់ឲ្យម៉ូយម្នាក់នៅផ្សារចាស់ ហើយខ្ញុំនឹងឲ្យប្រាក់ទៅនាងនៅថ្ងៃស្អែក។- គាត់ញញឹមបែបសុទិដ្ឋិនិយម។ - ចាំខ្ញុំចាត់ការឲ្យ។

គាត់ហុចទូរស័ព្ទមួយគ្រឿងទៅវិញ ដែលអាចចាក់វីដេអូ និងបើកអ៊ីម៉ែលបាន។

- នេះគឺជាម៉ូតល្អបំផុត យកទុកប្រើចុះ។

តារាពិតជាជំនាញណាស់។ សិដ្ឋចង់តែផ្អែកខ្លួនទៅលើគាត់ដូចជាផ្អែកទៅលើខ្នើយ ហើយនៅទីនោះរហូត។ នាងអង្គុយនៅក្នុងហាងពេញមួយថ្ងៃ ដោយសម្លឹងមើលគាត់ធ្វើការ។ ប្រុសម្នាក់មកពីហាងលក់ឱសថហ្គេមនៅជាន់ខាងលើសួរថា៖

- តើនារីស្រស់ស្អាតម្នាក់នេះជានរណាដែរ?

តារាឆ្លើយតបវិញយ៉ាងមោទនៈ៖

- គឺមិត្តស្រីរបស់ខ្ញុំ។

តារាជិះម៉ូតូឌុបជូននាងទៅផ្ទះវិញ ហើយដល់ទ្វារផ្ទះរបស់នាង គាត់ក៏សើចកក្អឹក។

- ខ្ញុំមិនចង់ទៅសោះ។

នាងយកដៃខ្ទប់មាត់របិលរប៉ូចរបស់គាត់ ហើយញញឹម រួចបែរខ្លួនដើរចូលទៅក្នុងផ្ទះដោយសុភមង្គល។

នាងនៅយានដ្ឋានជាន់ផ្ទាល់ដី។ នាងឮសំឡេងម្យ៉ាងដូចជាកណ្ដុរកំពុងតែវារចុះឡើង។ នៅក្នុងកាបូបរបស់នាង ទូរស័ព្ទកំពុងតែរោទិ៍។ តើពួកអស់នេះជានរណាដែលចេះតែមកធ្វើទុកបុកម្នេញនាងរហូតហ្នឹង ក្រែងពួកគេស្លាប់អស់ហើយតើអ្វី? នាងកញ្ឆក់ទូរស័ព្ទចេញពីក្នុងកាបូបរបស់នាង ហើយចុចប៊ូតុងពណ៌ខៀវ រួចយកទូរស័ព្ទមកដាក់ត្រចៀក។ នាងរង់ចាំ។ មានសម្លេងម្យ៉ាងដូចជាខ្យល់កួច។

ក្មេងម្នាក់និយាយមករកនាង សំឡេងរបស់វាអណ្ដឺតអណ្ដកហាក់ដូចជាកំពុងយំអញ្ចឹង។ - ពួកគេចង់មេដៃរបស់ខ្ញុំផ្គួបចូលគ្នា។

សិដ្ឋសួរទាំងកំរោល។ - ម៉េចក៏ឯងស្គាល់លេខទូរស័ព្ទយើង?

- ខ្ញុំនៅតែម្នាក់ឯងទេ!

- បើអញ្ចឹង តេទៅនរណាផ្សេងទៅ។ តេទៅកាន់សមាជិកគ្រួសារឯងណាម្នាក់ចុះ។

- គ្រួសាររបស់ខ្ញុំចែកឋានអស់ហើយ។ ខ្ញុំមិនដឹងថាខ្ញុំនៅឯណាទេ។ ខ្ញុំឈ្មោះ...

សិដ្ឋបិទទូរស័ព្ទចោល។ នាងបើកគូទឡាន ហើយបោះទូរស័ព្ទចូលទៅក្នុង។ ការដែលត្រូវខ្មោចទូរស័ព្ទមករកគឺ...ពិតជា *មិនទាន់សម័យ* ទាល់តែសោះ។ តើកម្ពុជាអាចក្លាយជាប្រទេសលេខមួយយ៉ាងម៉េចនឹងកើតទៅ ប្រសិនបើប្រព័ន្ធទូរស័ព្ទក្នុងប្រទេសត្រូវខ្មោចលងយ៉ាងនេះនោះ?

នាងដើរទាំងខឹងសម្បាទៅក្នុងបន្ទប់ទទួលភ្ញៀវ។ នៅលើតុ ឆ្កែដ៏ស្អាតបាតមួយ តម្លៃ១៥០០ដុល្លារសម្លក់មើលមកនាងពីក្នុងប្រអប់ប្លាស្ទិច។ សិដ្ឋឡើងជណ្ដើរទៅលើលានដំបូលដើម្បីសម្ងំដេកឲ្យបានឆ្ងាយបំផុតពីរបស់គ្រប់ៗយ៉ាងនៅក្នុងផ្ទះតាមដែលអាចធ្វើទៅរួច។

និពន្ធដោយ៖ ជីអូហ្វ រ៉ៃមែន (Geoff Ryman)

ប្រែសម្រួលដោយ៖ *F*

នាងភ្ញាក់ឡើង មេឃងងឹតទៅហើយ ហើយឮសម្លេងគ្រូកៗពីជាន់ក្រោម។

សំឡេងនេះគឺជាសំឡេងទង្គិចនៃលោហៈ ប្រៀបបាននឹងនរណាម្នាក់ដែលត្រូវជាប់សោនៅក្នុងឡានកំពុងតែរើបម្រះ។ សិដ្ឋបើកអាយផតរបស់នាងឡើង។ មានអ្វីម្យ៉ាងស្រាប់តែធ្វើឲ្យចម្រៀងរបស់នាងលែងឮសំឡេងរលីង។ នាងដើរមើលតាមខ្សែ ហើយកញ្ឆក់ម៉ាស៊ីនចាក់ចម្រៀង ហ្សិន មួយទៀត ប៉ុន្តែវាក៏ដូចគ្នាដែរ។ មានសំឡេងមនុស្សនិយាយគ្នាជ្រៀតចូលទៅក្នុងបទចម្រៀង។

តើនាងមានស្តាប់ឮសំឡេងហែកទេ? នាងដកកាសពាក់ត្រចៀកចេញ ហើយឮស្ងរសំឡេងអ្វីមួយបន្លឺឡើងមកតាមជណ្តើរ។

ដូចជាមានសំឡេងពន្លឺម្យ៉ាងដែលរត់មិនស្មើគ្នា។ នាងនឹកឃើញទៅដល់ក្មេងៗពិការ។ ខ្លួននាងឡើងកករឹងដូចជាមានភួយទឹកកកមកគ្របពីលើ ធ្វើឲ្យនាងកម្រើកមិនរួចឡើយ។

ឆ្អែយន្តបានរត់ឮស្ងរង៉ូងៗមកលើលានដំបូល។ វាបង្អាក់ដំណើរនៅឯចុងជណ្តើរ។ ច្រមុះម៉ាស៊ីនថតរបស់វាតម្រង់មកនាង ភ្នែកគ្មានវិញ្ញានរបស់វាឡើងពណ៌ក្រហមឆេះ។

ឆ្អែយន្តនោះនិយាយដោយសំឡេងរាក់ទាក់ យ៉ាងកក់ក្តៅៈ

- ខ្ញុំឈ្មោះផល្លា។ ខ្ញុំព្យាយាមទៅទិញថ្នាំឲ្យបងស្រីរបស់ខ្ញុំ ហើយគ្រាន់តែប៉ុណ្ណឹង ពួកគេក៏សំឡាប់ខ្ញុំចោល។

សិដ្ឋព្យាយាមនិយាយថា “ទៅឲ្យឆ្ងាយ” ប៉ុន្តែបំពង់ករបស់នាងមិនព្រមកម្រើកសោះ។

ឆ្កែនោះផ្អៀងកររបស់វា។ - សូម្បីតែខ្ញុំស្លាប់ ក៏គ្មាននរណាគេដឹងដែរ។ តើបងស្រីនឹងធ្វើយ៉ាងណាចំពោះអ្នកទាំងនោះ ដែលគ្មាននរណាគេកាន់ទុក្ខឲ្យនោះ?

សំណើចផ្ទុះឡើងចេញពីខ្លួននាង ហើយសិដ្ឋឃើញខ្យល់ភាយឡើងទៅលើជាចំហាយទឹកត្រជាក់។

- ពួកយើងគ្មាននរណាម្នាក់សែនឲ្យទេ- ឆ្កែនោះស្រដី។

សិដ្ឋសើចក្អឹកៗដោយក្តីតក់ស្លុត។ - គ្មានអ្វីទេ។ ខ្ញុំមិនអាចធ្វើអ្វីបានទេ!- នាងឧទានឡើង ព្រមទាំងគ្រវីក្បាលរបស់នាង។

- នាងសើច?- ឆ្កែនោះប្រុងប្រៀបខ្លួន ហើយលោតភ្លឹបទៅក្នុងអង្រឹងរបស់នាង។ វាបែរហើយលើកកន្ទុយប្លាស្ទិចដ៏ថ្លារបស់វា រួចជុះលាមកមែនទែនដាក់ជិតខ្លួនសិដ្ឋ។ មានសក់ខ្លីៗពណ៌ត្នោតត្របាញ់នៅក្នុងលាមកនោះ តាមពិតទៅគឺជាលលាដ៍ក្បាល ដែលមានធ្មេញមនុស្សពណ៌សស្គុសមួយក្រាសញញឹមស្ញេញ។

សិដ្ឋស្រែក ហើយក្រឡាប់អង្រឹងធ្វើឲ្យនាង និងឆ្កែនោះធ្លាក់ទៅលើកំរាលឥដ្ឋ។ ឆ្កែនោះរុញច្រមុះវាទល់នឹងច្រមុះរបស់នាង ហើយចាប់ផ្តើមច្រៀងចម្រៀងកូនខ្មែរហួសសម័យមួយអំពីបក្សី។

មានអ្វីម្យ៉ាងធ្ងន់ភាយឡើងតាមជណ្តើរមករកនាង។ សិដ្ឋរងារញាក់ដោយចាញ់ត្រជាក់នៅលើកម្រាលឥដ្ឋ ហើយមិនអាចកម្រើកខ្លួនបានឡើយ។ ឆ្កែនោះបន្តច្រៀងដោយសម្លេងខ្លាំងៗ តែផ្អែមល្ហែម។ ស្រមោលដ៏ធំមួយបានលេចឡើងស្ទង់ៗមកលើចុងជណ្តើរ ឯសិដ្ឋលេបទឹកមាត់ក្អឹក ដើម្បីបញ្ឈប់សំណើចរបស់ខ្លួន និងចាប់ផ្តើមនិយាយឡើងវិញ។

- មានសំឡេងក្អួកក្អាំងនៅក្នុងឡាន តែគ្មានមនុស្សនៅក្នុងនោះទេ- អ្នកបើកបរឡានស្រដី។

សិដ្ឋដាក់ខ្លួនពោបទៅលើកម្រាលឥដ្ឋដោយធូរទ្រូង។ - គឺខ្មោច- នាងតប។ - ពួកគេត្រឡប់មកវិញហើយ។- នាងព្យាយាមបញ្ជាខ្លួនឯងឲ្យក្រោកឈរឡើង។ - ពួកយើងត្រូវចេញទៅហើយ។ តេទូរស័ព្ទទៅសណ្ឋាគារហ៊ិលតុនចុះ។ សួរមើលថាគេមានបន្ទប់ទំនេរដែររឺទេ។

នាងទាត់តុក្កតាឆ្កែនោះចុះទៅក្រោមជណ្តើរដែលនៅពីមុខនាង។ - ពួកយើងផ្លាស់ទីលំនៅឥឡូវតែម្តង។

ពួកគេទាំងអស់គ្នារៀបចំអីវ៉ាន់សព្វគ្រប់ដាក់ទៅក្នុងឡាន ទាំងញញឹញញ័រ។ ចំណែកឯផ្ទះនោះក៏ត្រូវបានប្រគល់ទៅឲ្យខ្មោចវិញសាជាថ្មីម្តងទៀត។ ខណៈពេលដែលពួកគេបើកបរចេញទៅទូរស័ព្ទដៃនោះនៅតែរោទិ៍ម្តងហើយម្តងទៀតឯគូទឡាន។

សណ្ឋាគារហ៊ិលតុនថ្មី (ដែលគ្មានពិតទេ) តាំងនៅជិតទន្លេទល់មុខពីក្រសួងសាសនា និងធម្មការ។ វាមានរាងខ្ពស់បែបបុរាណ មានសួនទឹក ចង្កៀងចងព្យួរពីពិតានធ្វើពីគ្រីស្តាល់ ព្រមទាំងដៃទ្វារធ្វើពីឈើ និងទង់ដែងនៅក្នុងជណ្តើរយន្ត។

នៅពាក់កណ្តាលយប់បែបនេះ មានតែបន្ទប់កូនក្រមុំកូនកម្លោះប៉ុណ្ណោះដែលនៅទំនេរ ប៉ុន្តែវាមានចែកជាបន្ទប់តូចមួយទៀត ទុកសម្រាប់ឲ្យអ្នកបើកបរឡាន និងប្រពន្ធគាត់ដេក។ នៅជាន់ទីម្ភៃមួយ រាត្រីចែងចាំងភ្លឺផ្លេកដោយពន្លឺ ហើយអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងស្ងប់ស្ងាត់ទាំងអស់ ពោលជាកន្លែងដែលដាច់ស្រយាលពីប្រទេសកម្ពុជាបំផុត។

រឿងរ៉ាវក៏ស្ងប់ទៅវិញ...បានមួយរយៈ។

ជារៀងរាល់ថ្ងៃ នាង និង តារាទៅមើលកុន រឺក៏ទៅភោជនីយដ្ឋានជាមួយគ្នា។ ពួកគេក៏ទៅទិញអីវ៉ាន់ដែរ។ នាងចែកប្រាក់ឲ្យគាត់ខ្លះ ហើយគាត់ក៏ទិញខោអាវមួយកំផ្លេយ៉ាងស្រស់សង្ហាមួយទុកពាក់។ នៅពេលពួកគេទៅញ៉ាំ ប៊ីហ្គឺ នៅហាង ឡាក់គីសេវែន គាត់បាននិយាយថា៖

- បងបានប្រាប់ម៉ាក់បងរួចហើយថាបងបានទាក់ទងនឹងនារីម្នាក់។

និពន្ធដោយ៖ ជីអូហ្វ រីមែន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ *F*

សិដ្ឋញញឹម ហើយគិតថា៖ ហើយអូនគិតថាបងច្បាស់ជាប្រាប់គាត់ដែរថាអូនជាអ្នកមាន។

- អូនសម្រេចចិត្តនៅហ៊ីលតុនហើយ- នាងប្រាប់គាត់។

ប្រហែលជាពួកយើងអាចរស់នៅហ៊ីលតុនបាន។ ស្នាមញញឹមដ៏ស្រស់មួយអាចនឹងឲ្យសញ្ញាណពីបំណងនេះ។

រដូវវស្សាបានបញ្ចប់ទៅហើយ។ ភ្លៀងមូសុងចុងខែឡើងពណ៌ប្រផេះ ដោយមានចំណែកពពកសនៅពីលើ ហាក់បីដូចជារលកដ៏ធំមួយដែលរៀបនឹងខ្ទាយដូច្នោះដែរ។

ខ្យល់ត្រជាក់ស្ងួតបានមកដល់។

ក្រោយចេញពីធ្វើការ តារាបានបបួលនាងទៅដើរលេងនៅតាមមាត់ទន្លេនៅមុខព្រះបរមរាជវាំង។ គាត់បានទៅក្នុងបន្ទប់ផ្លាស់ប្តូរសម្លៀកបំពាក់ដើម្បីស្លៀកខោអាវស៊ីវិល័យថ្មីដែលទើបនឹងទិញ ហើយសិដ្ឋក៏មានគំនិតថា៖ គាត់ចាប់ផ្តើមស្រមៃពីជីវិតពោរពេញទៅដោយប្រាក់ទៅអស់នោះហើយមើលទៅ។

ខណៈពេលដែលពួកគេដើរតាមមាត់ទន្លេ ដែលត្រូវមនុស្សម្នាឯទៀតមើលឃើញ សិដ្ឋមានអារម្មណ៍ក្តុកក្តួលខាងក្នុងខ្លួន។ មានពួកក្មេងស្ទាវៗគ្រប់ទីកន្លែង។ ពួកគេខ្លះមានសភាពគោកយ៉ាកដែលមិនគួរជាមានបញ្ហាអីទេ ប៉ុន្តែខ្លះទៀតសុទ្ធតែស្លៀកពាក់ហំហួនណាស់ គឺច្បាស់ជាកូនៗអស់លោកធំដែលធ្វើអ្វីបានស្រេចតែក្បាលចិត្តហើយ។ សិដ្ឋបែរមុខចេញភ្លាមដើម្បីគេចកុំឲ្យពួកគេមើលឃើញ។ ប៉ុន្តែតារាដល់ពេលស្លៀកខោអាវពណ៌ត្នោតខ្ចីថ្មី មើលទៅហាក់ដូចជាម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកអ្នកមានទាំងនោះដែរ ហើយកូនលោកធំទាំងនោះងក់ក្បាលដាក់គាត់ដោយជ្រួញចិញ្ចឹម ហាក់ឆ្ងល់ថាគាត់ជានរណា។

នៅពីមុខរាជវាំង មានរោងពន្លាមួយដែលលយចេញពីលើទឹក។ នៅជាប់នោះមានវង់ភ្លេងប្រពៃណីមួយកំពុងតែគោះ និងផ្លុំជាតន្ត្រីសម័យបុរាណម្យ៉ាង។ មនុស្សជាច្រើនរយនាក់ត្រៀបត្រាគ្នាជុំវិញវត្តតូចមួយ។ តារាកន្ត្រាក់ដៃសិដ្ឋ ហើយពួកគេខំប្រឹងជំទើតអើតមើល។

អ្នកផងទាំងពួងនាំគ្នាកាន់ផ្កាឈូកម្នាក់មួយបាច់ៗ ព្រមទាំងទានធូបយកទៅសែន។ ពួកគេត្រវែងបាច់ឈូកទាំងនោះចូលទៅក្នុងវត្ត។ ព្រះសង្ឃក៏ចាប់ផ្តើមបោសសំអាតកំទេចឈើ និងផ្កាចេញពីខាងក្រោយរោងភ្លាម។

នៅខាងក្រោយវត្ត ពួកក្មេងៗស្លៀកពាក់អាវយឺតខោខ្លីប្រឡាក់ប្រឡូសយ៉ាងកខ្វក់កំពុងតែជីកកកាយផ្កាងាប់ៗ កំទេចកំទីធូប និងសំបកដូងចាស់ៗ។

សិដ្ឋសួរថា៖

និពន្ធដោយ៖ ជីអូហ្វ រីមែន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ *F*

- ហេតុអ្វីបានជាពួកគេធ្វើអញ្ចឹង?

- អូនពិតជាមិនដឹងអីមែន!- តារាសើច ហើយគ្រវីក្បាល។ ល្ងាចនោះផ្ទៃមេឃខៀវស្រឡះ ចាំងជះដោយពន្លឺសែងសូរិយា។ សិដ្ឋគិតថានាងមិនចង់ត្រឡប់ទៅសណ្ឋាគារនោះទៀតទេ ហើយកន្លែងតែមួយគត់ដែលនាងមានអារម្មណ៍រីករាយបំផុតនោះគឺនៅក្បែរតារា។ នៅជុំវិញគំនិតនោះសុទ្ធតែរបស់ខ្មៅងងឹត និងច្របូកច្របល់។

តារាស្នើសុំដោយស្មោះសរថាពួកគេគួរតែរៀបការ។

មើលទៅហាក់ដូចជាសិដ្ឋបានត្រៀមចម្លើយរួចមកហើយ។ - ទេ ច្បាស់ជាមិនបានឡើយ- នាងនិយាយភ្លាម។ - ម៉េចក៏បងសួរអញ្ចឹង? បងគ្មានទាំងបានសួរនាំនរណាម្នាក់ផងហ្នឹង! តើបងបានពិភាក្សាគ្នាជាមួយគ្រួសារបងអំពីខ្ញុំហើយរឺនៅ? តើគ្រួសាររបស់បងបានធ្វើការត្រួតពិនិត្យពីប្រវត្តិខ្ញុំឲ្យច្បាស់លាស់ទេ?

នោះគឺជាអ្វីដែលនាងចង់ដឹងជាងគេ។

តារាគ្រវីក្បាល។ - បងបានពន្យល់ថាអូនជាក្មេងកំព្រា ប៉ុន្តែពួកគាត់មិនព្រួយបារម្ភពីរឿងនោះទេ។ ពួកយើងសុទ្ធតែមនុស្សចេះដឹងខុសត្រូវ។ ពួកគាត់នឹងសប្បាយចិត្តដរាបណាដែលបងសប្បាយចិត្ត។

- ពួកគាត់នឹងមិនសប្បាយចិត្តទេ! ពួកគេត្រូវតែធ្វើការឆែកមើលសិន។

សិដ្ឋជ្រួញចិញ្ចើម។ នាងបានចិត្តភ្លាម។ - យ៉ាងហោចណាស់ក៏ពួកគេត្រូវទៅឲ្យគ្រូទាយដែរ។ ពួកគេមិនមែនជាមនុស្សល្ងង់ទេ។ ខ្ញុំអាចជួយពួកគេបាន។ សួរពួកគេទៅមើល ថាតើគ្រូទាយណាដែលពួកគេទុកចិត្ត។

តារាញញឹមទាំងអឹមអៀន។ - ពួកយើងគ្មានប្រាក់ទេ។

- ចាំអូនឲ្យប្រាក់ ហើយបងប្រាប់ពួកគាត់ចុះថាបងជាអ្នកចេញលុយ។

កែវភ្នែករបស់តារាសម្លឹងមកមើលមុខនាង។ - បងមិនចង់បានដូច្នោះទេ។

- តើយើងម៉េចនឹងអាចដឹងបានថាវាជាអាពាហ៍ពិពាហ៍ដែលមានសុភមង្គលនោះ? ចំណែកម្តាយដ៏កំសត់របស់បងវិញ តើបងម៉េចនឹងអាចសុំឲ្យគាត់ធ្វើការសម្រេចចិត្តដូច្នេះបាន ដោយគ្មានការអះអាងអ្វីបន្តិចនោះ? អញ្ចឹង បងឯងចាំសួរគ្រួសារបងឯងពីឈ្មោះ អ្នកជំនាញណាម្នាក់ដែលពួកគាត់ទុកចិត្ត ហើយចាំឲ្យអូនចេញលុយ។ រួចអូនទៅជួបគ្រូទាយផ្ទាល់ខ្លួនរបស់នាយករដ្ឋមន្ត្រីហ៊ុន សែន និងអាលផ្ទៀងផ្ទាត់លទ្ធផលគ្នាមើល៉។

ធ្វើដូច្នេះ នាងអាចបង្ហាញម្តងទៀតនូវភាពគួរសម និងភាពមានបានរបស់នាង។

និពន្ធដោយ៖ ជីអូហ្វ រីមែន (Geoff Ryman)

ប្រែសម្រួលដោយ៖ *F*

នៅក្នុងរឿងស្នេហាចាស់បុរាណ តែកាលណាឪពុកម្ដាយមិនយល់ព្រម នោះគ្រូទាយនឹងនិយាយថាអាពាហ៍ពិពាហ៍នេះនាំប្រផ្នូលមិនល្អ។ សិដ្ឋគ្មានខ្វល់ពីរឿងនេះទេ។

នាងព្រមឲ្យគ្រូទាយនូវអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដែលពួកគេត្រូវការ មានឡាន ដីស្រែ ហើយចង់បានតែលទ្ធផលទស្សន៍ទាយរបស់ពួកគេតែប៉ុណ្ណោះ។ ពួកគេទាំងអស់គ្នាសុទ្ធតែយល់ស្របថាមង្គលការនេះពិតជានាំប្រផ្នូលល្អណាស់។

បន្ទាប់នាងទៅបញ្ជាក់បន្ថែមទៀតដោយទៅជួបគ្រូទាយរបស់នាយករដ្ឋមន្ត្រី។

គ្រូទាយរបស់ហ៊ុន សែនគឺជាស្ត្រីម្នាក់ស្លៀកពាក់ឈុតខ្មៅ។ គាត់មានក្រចកវែងៗដូចក្រញាំសត្វ ប៉ុន្តែក្រចកទាំងនោះសុទ្ធតែត្រូវបានធ្វើ និងលាបពណ៌សយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះ។

គាត់គឺជាប្រភេទគ្រូទាយដែលត្រូវឲ្យព្រលឹងចូលសណ្ឋិត។ គាត់អង្គុយនៅនឹងតុ ហើយសម្លឹងមើលសិដ្ឋមិនព្រិចភ្នែកដូចជាត្រី ឯដៃគាត់ទាំងពីរផ្គួបចូលគ្នា។ ក្រោយពីនិយាយសួរនាំគ្នាបន្តិចបន្តួចមក គាត់ក៏ប្រកាស។

- យកតែប្រាក់ដុល្លារប៉ុណ្ណោះ។ គឺតម្លៃប្រាំពាន់។ ខ្ញុំត្រូវការទិញផ្ទះល្វែងមួយឲ្យកូន។

- ដូចជាថ្លៃខ្ពស់ណាស់- សិដ្ឋតប។

- នេះមិនមែនជាថ្លៃទាយទេ។ វាគ្រាន់តែជាការពិចារណាយល់ព្រមនឹងទស្សន៍ទាយឲ្យនាងតែប៉ុននោះ។ ថ្លៃទាយនោះត្រូវគិតតម្លៃប្រាំពាន់ដុល្លារទៀត។

ពួកគេចាប់ផ្ដើមតថ្លៃគ្នា។ សិដ្ឋចូលចិត្តចរិតរបស់ គ្រូទាយនេះណាស់។ វាបានបញ្ជាក់នូវអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដែលសិដ្ឋយល់ឃើញពីជីវិត។

ថ្លៃទាយត្រូវបានបញ្ចុះខ្លះ តែថ្លៃពិចារណាមិនចុះឡើយ។

- ឲ្យប្រាក់ជាមុន- គ្រូទាយនោះស្រដី។ គាត់មិនព្រមយកសែកឡើយ គឺយកតែប័ណ្ណឥណទានបរទេសប៉ុណ្ណោះ ដូចជានៅភោជនីយដ្ឋានល្អៗបំផុតដូច្នោះដែរ។ ប័ណ្ណស៊ីសរបស់សិដ្ឋមានប្រសិទ្ធិភាពភ្លាម។ វាមានឥណទានមិនកំណត់ ទុកប្រើក្នុងករណីដែលនាងត្រូវចាកចេញពីប្រទេសដោយប្រញាប់ប្រញាល់។

គ្រូទាយនោះបន្លឺឡើងថា៖

- ខ្ញុំនឹងប្រាប់គ្រួសាររបស់ខាងប្រុសថាមង្គលការនេះពិតជាចំរុងចំរើនជាពិសេស។

សិដ្ឋចាំច្បាស់ណាស់ថា នាងមិនទាន់បាននិយាយអ្វីអំពីខាងប្រុស គ្រួសារ រឺក៏មង្គលការអ្វីនោះទេ។

គ្រូទាយនោះញញឹម។ - ខ្ញុំដឹងថានាងមិនចាប់អារម្មណ៍នឹងចង់ដឹងពីហោរាពិតប្រាកដនោះឡើយ។ ប៉ុន្តែប្រាប់នាងដោយមិនគិតលុយយកបុណ្យទៅចុះ អាពាហ៍ពិពាហ៍នេះពិតជាមង្គលណាស់។ ទោះជាមិនសូកលុយ គ្រូហោរដទៃទៀតក៏នឹងនិយាយដូចគ្នាអញ្ចឹងដែរ។

កែវភ្នែករបស់គ្រូទាយនោះចាំងពន្លឺផ្លេកៗទំនងជាមិនរីករាយ។ - ដូច្នេះនាងមិនចាំបាច់ត្រូវទិញវាលស្រែឲ្យគ្រូហោរអស់នោះ ហើយក៏មិនត្រូវការបង់ឲ្យខ្ញុំនូវប្រាក់ថ្លៃប្រាំពាន់ដុល្លារបន្ថែមទៀតនោះដែរ។

គាត់ឈ្ងោកមើលក្រចកដ៏ប្រណិតរបស់គាត់។ - នាងច្បាស់ជានឹងមានសុភមង្គលណាស់។ ប៉ុន្តែជីវិតរបស់នាងនឹងត្រូវក្រឡាប់ចាក់ជាមុន។

ខ្នងដៃរបស់សិដ្ឋចាប់ផ្ដើមព្រឺដូចជាចាញ់រងា។ ពេលនោះនាងគួរតែខឹង ប៉ុន្តែបែរជាញញឹមទៅវិញ។ ហេតុអ្វី?

ហើយហេតុអ្វីបានចាំបាច់ត្រូវខ្វះខ្វាយសុជីវធម៌ទៅលើស្រីធ្មប់កញ្ចាស់ម្នាក់នេះ? សិដ្ឋបែរដើរចេញទៅដោយគ្មាននិយាយលាគ្នាមួយម៉ាត់។

- អូ! ហើយចំនែកបញ្ហារបស់នាងមួយទៀត- ស្ត្រីនោះពោល។

សិដ្ឋបែរមុខមកក្រោយ ចាំស្ដាប់។

- សត្រូវ- គ្រូទាយនោះបន្ត - អាចប្រែក្លាយមកជាមិត្តវិញបាន។

សិដ្ឋដកដង្ហើមធំ។ - តើអ្នកកំពុងតែនិយាយពីអ្វីហ្នឹង?

ស្នាមញញឹមរបស់គ្រូទាយ រីកធំដូចអង្គប់ដាក់ខ្លា។ - គឺនិយាយពីមនុស្សមួយលាននាក់ដែលឪពុកនាងបានសម្លាប់។

សិដ្ឋប្រែជាលែងគួរសម។ - មិនមែនមួយលានទេ- នាងនិយាយ។ - គឺប្រហែលជានៅចន្លោះពីពីររយហាសិបពាន់ ទៅប្រាំរយពាន់។

- បានហើយ- គ្រូទាយនោះញញឹម។ - ពុករបស់ខ្ញុំក៏នៅក្នុងចំណោមនោះដែរ។- គាត់នៅបន្តញញឹមយូរបន្តិចទៀត។ -ខ្ញុំច្បាស់ជានឹងប្រាប់លោកនាយករដ្ឋមន្ត្រីថា ឯងបានមករកខ្ញុំ។

សិដ្ឋបន្លឺសម្លេងបែបមិនពេញចិត្ត។ - ចាំខ្ញុំប្រាប់គាត់ខ្លួនឯងតែម្ដង។

ប៉ុន្តែនាងរត់ត្របាញ់ទៅរកឡានរបស់នាងវិញ។

នារាត្រីនោះ សិដ្ឋសម្លឹងមើលមកក្រោមឃើញពន្លឺទាំងអស់នោះប្រៀបបាននឹងត្បូងពេជ្រ។ នាងដាក់ខ្លួនទៅលើកន្ទេល ហើយបើកអាយផតស្ដាប់។

នរណាម្នាក់ស្រាប់តែចាប់ផ្តើមស្រែកដាក់នាង។ នាងទាញកាសស្តាប់ត្រចៀកចេញ ហើយលោតទៅរកបង្អួច តែវាមិនព្រមបើកសោះ។ នាងក៏អង្រួនវា ហើយចាប់ទាញស៊ុមបង្អួចនោះរហូតទាល់តែវាបង្ហើបបានបន្តិច រួចនាងគ្រវែងអាយផតនោះពីបង្អួចជាន់ទីម្ភៃមួយ។

នាងដេករាងថ្ងៃជ្រុល ពេលភ្ញាក់ឡើង ស្រាប់តែឮសំឡេងទូរទស្សន៍។ នាងបើកទ្វារឡើង ហើយឃើញចូវ៉ានី កំពុងតែផ្អែកខ្លួននឹងជញ្ជាំង។

- ទូរទស្សន៍នោះ....- ចូវ៉ានីស្រដី ភ្នែកបើកក្រឡោតៗដោយក្តីតក់ស្លុត។

អ្នកបើកបរឡានរង់ចាំនៅជិតនឹងបង្វេចខោអាវរបស់គាត់។ គាត់ក្រោកឈរឡើង ទឹកមុខក្រៀមក្រំដូចជាផ្លែប្រមាញ់។

នៅលើអេក្រង់ទូរទស្សន៍ មានចាក់បញ្ចាំងវីដេអូចម្រៀងខារ៉ាអូខេ។ ទាស់ត្រង់ថាចម្រៀងនោះហួសសម័យណាស់ទៅហើយ។ ហេតុអ្វីបានជាវីដេអូចម្រៀងនោះបង្ហាញរូបបុរសអត់ឃ្លានម្នាក់កំពុងតែលួចហូបពោតនៅនៅក្នុងចំការអញ្ចឹង? គាត់ងាកមើលក្រោយទាំងញញើតពេលគាត់កំពុងតែហូប។ ចម្រៀងនោះគឺជាចម្រៀងដែលផ្អែតុក្កតាច្រៀងនៅចុងជណ្តើរ។ បុរសអត់ឃ្លាននោះងើយមើលមកសិដ្ឋ ហើយកំទេចគ្រាប់ពោតរមៀលធ្លាក់ចេញពីមាត់របស់គាត់។

- វាអញ្ចឹងឯង- អ្នកបើកបរបន្លឺឡើង។ - ខ្ញុំដកឌុយចេញ ប៉ុន្តែវានៅតែចាក់បញ្ចាំងបទហ្នឹងនៅគ្រប់ប៉ុស្តិ៍។- គាត់លើកដៃសំពះ តែមើលទៅដូចជាវេទនាណាស់។ - ប្រពន្ធរបស់ខ្ញុំចង់ចាកចេញទៅហើយ។

សិដ្ឋមានអារម្មណ៍ខ្មាសខ្លួនឯង។ វាពិតជាវេទនា និងអាក្រក់ណាស់ ដែលត្រូវខ្មោចតាមញាំញីមិនចេះចប់មិនចេះហើយ។ បើពួកគេមិនចង់ទៅ ទើបចម្លែក។

- មិនអីទេ។ ខ្ញុំអាចជិះឡានឈ្នួលបាន- នាងតប។

អ្នកបើកបរងក់ក្បាល ហើយដើរចូលទៅបន្ទប់ជាប់នោះ ព្រមទាំងខ្សឹបដាក់ប្រពន្ធគាត់។ ដោយមានការរុះរើបន្តិចបន្តួច ពួកគេបានប្រមែប្រមូលរបស់របររួចរាល់។ ពួកគេលើកដៃសំពះ រួចសូមអភ័យទោស។

សំឡេងទ្វារបិទយ៉ាងថ្នមៗស្ទើរតែមិនឮ។

សិដ្ឋគិតថាវានឹងនៅតែអញ្ចឹងជារៀងរហូត។ ទោះបីជាខ្ញុំទៅទីណាក៏ដោយ។ វាក៏នឹងនៅតែអញ្ចឹងដែរទោះជានាងនៅក្បែរតារាភក្តិ។

ទូរស័ព្ទសណ្ឋាគារចាប់ផ្ដើមរោទិ៍។ សិដ្ឋទុកឲ្យវារោទិ៍ចោល។ នាងយកភួយទៅគ្របទូរទស្សន៍ ប៉ុន្តែសំឡេងចម្រៀងតូចឆ្មារដ៏គួរឲ្យព្រឺសំបុរនោះនៅតែឆ្លៀតរកច្រកចេញមកដល់ត្រចៀករបស់នាង ចំនែកនាងអង្គុយនៅគែមគ្រែ សំឡឹងមើលទៅក្នុងលំហទទេរ។

ខ្ញុំត្រូវតែចាកចេញពីប្រទេសកម្ពុជា។

នៅឯផ្សារ សិដ្ឋមើលទៅហាក់ដូចជារីករាយខុសសព្វដង។ គ្រូទាយទាំងអស់សុទ្ធតែប្រកាសថាមង្គលការនេះគឺជាប្រផ្នូលល្អ។ ម្ដាយរបស់គាត់ថែមទាំងបានអញ្ជើញសិដ្ឋទៅលេងផ្ទះនៅថ្ងៃបុណ្យភ្ជុំបិណ្ឌទៀតផង។

- ពួកយើងអាចជិះឡានក្រុងទៅនៅថ្ងៃស្អែក- គាត់ស្រដី។

- តើលើឡានក្រុងធុំក្លិនអាក្រក់ទេ? បើមានមនុស្សជិះពេញៗអញ្ចឹង?

- ធុំតែក្លិនម៉ាស៊ីនត្រជាក់ប៉ុណ្ណោះ។ បន្ទាប់មកចាំយើងជិះឡានឈ្នួល ហើយដើរតាមផ្លូវលំចូលទៅ។- តារាស្រាប់តែសើចរីតតែខ្លាំងឡើងទ្វេ។ - អូ្ហ! ច្បាស់ជាល្អសម្រាប់អូនឯងជាមិនខាន។

- តើនឹងមានធូលីទេ?

- មានគ្រប់ទីកន្លែង! អូ! ស្បែកជើងកីឡាដ៏កខ្វក់របស់អូនឯងច្បាស់ជាកាន់តែមានតម្លៃ!

សិដ្ឋគិតថា យ៉ាងហោចណាស់ក៏គ្មានទូរទស្សន៍ រឺក៏ទូរស័ព្ទដែរ។

ពីរថ្ងៃក្រោយមក សិដ្ឋកំពុងតែដើរតាមផ្លូវលំដីហុយមួយ ដើរបណ្ដើរអោនគេចមែកឈើបណ្ដើរ។ ធូលីដីប្រឡាក់ពេញស្បែកជើងរបស់នាង។ តារាដើរតាមពីក្រោយនាងបណ្ដើរ សើចបណ្ដើរ ដែលនាងយល់ថាគាត់ក៏ខ្លាចដូចជានាងដែរ។

នាងស្ដាប់ឮសំឡេងក្រឹកៗដ៏ចម្លែកមួយ។ - សំឡេងអីហ្នឹង?

- គឺសត្វពពែ- គាត់ឆ្លើយ។ - ម្ដាយបងទិញវាឲ្យបងនៅខែមេសាទុកជាអំណោយ។

ពពែមួយក្បាល។ អ្នកជនបទពិតជាអ្នកជនបទមែន! សិដ្ឋមិនដែលបានឃើញពពែឡើយ។ នាងមិនទាំងដែលចង់ឃើញម្ដងណាសោះ។

តារាពន្យល់។ - បងបានលក់ពួកវាឲ្យទៅពួកមូស្លីម។ វាគឺជាជំនួញដោះដូរគ្នាខាងផ្នែកកសិកម្ម។

មានដើមឈើនៅគ្រប់ទីកន្លែង ដែលជះស្រមោលមកលើដីដូចជាពស់វារ។ សិដ្ឋមានអារម្មណ៍ចង់តែក្អួត។ នាងសន្យាចំពោះខ្លួនឯង *តែល្ងីកណាឃើញមូសសូម្បីតែមួយក្បាលគត់ នាងច្បាស់ជាស្រែក និងរត់ចេញទៅវិញមួយរំពេច។*

និពន្ធដោយ៖ ជីអូហ្វ រីមែន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ *F*

ផ្ទះនោះមានទំហំតូច តាំងនៅលើសសរបញ្ឈរតូចៗផ្គួបចូលគ្នា។ នាងខំតែនឹកជាមុនថាជាផ្ទះជនបទដ៏ធំស្កឹមស្កៃមួយដែលតាំងខ្ពស់ពីដីទ្រដោយសសរបេតុង ហើយមានស្នាមឆ្លាក់រូបពន្លឺព្រះអាទិត្យនៅលើហោជាង។ ផ្ទះបាយគឺជាខ្ទមមួយដែលនៅផ្ទាល់រាបនឹងដី គ្មានចន្ទល់ ហើយសាងសង់ពីស្លឹកត្នោត ឯអគ្គិសនីក៏អត់មានដែរ។ ពន្លឺមួយឆ្វេចនៅនឹងពិតានគឺបានមកពីភ្ជាប់នឹងអាគុយឡាន ហើយពួកគេតែងតែដុំភ្លើងឲ្យឆេះចោលជាប់ជានិច្ចនៅលើតុធ្វើពីបេតុងទុកសម្រាប់ចម្អិនម្ហូប។ អ្វីៗគ្រប់យ៉ាងសុទ្ធតែធុំក្លិនត្រីខ្លោច។

សិដ្ឋចូលចិត្តបែបនេះណាស់។

នៅខាងក្នុងខ្ទមនោះ ផ្សែងដែលចេញពីភ្លើងរមែងបណ្តេញមូសឲ្យនៅឆ្ងាយបាន។ ម្តាយរបស់តារា ឈ្មោះអ្នកស្រី នុន គន្ធា ស្វាគមន៍នាងដោយស្នាមញញឹម។ ប្រការនេះធ្វើឲ្យសិដ្ឋលើកដៃសំពះយ៉ាងសមគួរតបទៅវិញ ពោលជាការសំពះដែលកើតឡើងដោយឥតព្រៀងទុកជាមុន។ នៅលើតុមានថង់ប្លាស្ទិចមួយដាក់សុទ្ធតែព្រោនស្ងួត។

ដោយគ្មានគិតអ្វីទាំងអស់ សិដ្ឋដាក់ខ្លួនអង្គុយចុះនៅនឹងតុ ហើយចាប់ផ្តើមបកសំបកព្រោនទាំងនោះចេញ។

ហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំធ្វើអញ្ចឹង?

ពីព្រោះវាគឺជាអ្វីដែលខ្ញុំតែងធ្វើនៅផ្ទះ។

សិដ្ឋស្រាប់តែនឹកឃើញទៅដល់តំបន់ការពារនៅក្នុងព្រៃ ដែលជាតំបន់ដាក់របងការពារព័ទ្ធជុំវិញរាងរង្វង់។ ប៉ាដេកនៅផ្ទះមួយ ហើយស្រីៗដេកនៅផ្ទះមួយទៀត។ សិដ្ឋតែងតែនិយាយលេងជាមួយនឹងចុងភៅ។ ដោយអត់ការធ្វើ នាងក៏ជួយចិតបន្លែ រឺក៏បកសំបកព្រោន។ បន្ទាប់មក ប៉ារមែងមកស្រស់ស្រូបអាហារ ហើយគាត់នឹងអង្គុយចុះ រួចលើកនាងតូចសិដ្ឋដាក់នៅលើភ្លៅ។

បងប្រុសរបស់តារាឈ្មោះ យុទ្ធ បានត្រលប់មកវិញដើម្បីទទួលទានអាហារថ្ងៃត្រង់។ គាត់មានក្បាលពោះកំប៉ោង ហើយបើកឡានឈ្នួលដើម្បីលៀងជីវិត ហើយគាត់ដើរដោយដំណើរធ្ងន់ៗដូចជាមនុស្សចាស់ពេលមួម៉ៅដូច្នោះដែរ។ គាត់ឈោងយកអង្ករ ធ្វើឲ្យសិដ្ឋធុំក្លិនក្លៀករបស់គាត់។

- នាងឃើញពីរបៀបរស់នៅរបស់ពួកយើងហើយ- យុទ្ធស្រដីមកកាន់សិដ្ឋ។ - នេះហើយគឺជាអ្វីដែលយើងទទួលបានដោយសារតែរើសអ្នកដឹកនាំខុស។ សីហនុយល់ថាពួកយើងជាអ្នកប្រឆាំងនឹងរបបរាជាធិបតេយ្យ។ ចំពោះហ៊ុន សែនវិញ យើងគឺជាសត្រូវចំតួតែម្តង។ មាននៅចាំកម្មវិធី “ធ្វើការដើម្បីប្រាក់” ដែរទេ?

ទេ។

និពន្ធដោយ៖ ជីអូហ្វ រ៉ៃមែន (Geoff Ryman)

ប្រែសម្រួលដោយ៖ *F*

- ពួកគេគ្មានបានប្រគល់ការងាររស់នោះឲ្យពួកយើងធ្វើទេ។ ពួកយើងប្រហែលជាស្រដៀងនឹងពួកខ្មែរក្រហមដែរហើយមើលទៅ!

សិដ្ឋសញ្ជឹងគិតក្នុងចិត្ត៖ *អតីតកាល...ហេតុអ្វីបានជាពួកគេមិនព្រមបំភ្លេចវាចោលទៅ? ហេតុអ្វីបានជានៅអួតអាងអំពីសង្គ្រាមចាស់ៗរបស់ពួកគេទៀត?*

អ្នកស្រី នុន គន្ធា សើចគឃឹកដោយក្ដីស្រឡាញ់។ - កូនប្រុសច្បងរបស់មីងកើតមកតែងតែឆេវឆាវអញ្ចឹងឯង- គាត់និយាយ។ - ពាក្យស្លោកប្រចាំខ្លួនរបស់វាគឺ “អ្នកក្លាហានចាំដប់ឆ្នាំសងសឹកក៏មិនយឺតពេលដែរ”។

យុទ្ធចាប់ផ្ដើមនិយាយបន្តទៀត។ - ពួកគេយកចិត្តទុកដាក់នឹងអាបិសាចកញ្ចាស់ប៉ុល ពតនោះជាជាងពួកយើងទៅទៀត។ ប៉ុន្តែថាមិនបានដែរ ព្រោះអីកាលនោះគាត់ជាជនសំខាន់ម្នាក់។ ប្រសិនបើនាងបានទៅមើលផ្នូររបស់គាត់នៅអន្លង់វែង នាងនឹងឃើញថា នៅតែមានមនុស្សដាក់របស់សែនឲ្យគាត់ទៀត! ពួកគេថែមទាំងសុំលេខឆ្នោតពីគាត់ទៀតផង!

គាត់តម្រង់មួកហួសសម័យពណ៌បៃតងដ៏ទន់របស់គាត់ដាក់ពាក់លើក្បាល ហើយនិយាយ៖

- រីករាយដែលបានជួបនាង សិដ្ឋ។ តារា នាងដូចជាមានវណ្ណៈខ្ពស់មិនសក្តិសមនឹងឯងសោះ។- ប៉ុន្តែគាត់និយាយពាក្យទាំងនេះទាំងស្នាមញញឹម។ រួចគាត់ក៏ងើបបង្វែរខ្លួនចាកចេញទៅ។

ចានក្បានបានប្រមែប្រមូលជុំគ្នាអស់ហើយ។ ម្ដងទៀតហើយដោយគ្មានគិតអ្វីទាំងអស់ សិដ្ឋស្រាប់តែចាប់លាងសំអាតធុងទឹក ហើយលើកវាយកទៅដាក់នៅឯមែកឈើដែលឆេះខ្លោចឡើងខ្មៅ។ គេយកចានទៅលាងនៅនឹងទឹកថ្លុកនោះ ពីព្រោះទឹករីងអស់ហើយ។

- នាងមិនគួរធ្វើការទេ- ម្ដាយតារាពោល។ - នាងគឺជាភ្ញៀវណា៎។

- ខ្ញុំធំឡើងនៅក្នុងជំរំជនភៀសខ្លួន ធ្លាប់ទៅហើយ- សិដ្ឋតប។ ទោះជាយ៉ាងណា ក៏នេះជាការពិតដែរ។

តារាសម្លឹងមើលមកនាង ក្នុងចិត្តលាយឡំនូវក្ដីស្រឡាញ់ មោទនភាព និងសេចក្ដីដឹងគុណដោយមានសំណាងទទួលបានប្រពន្ធអ្នកមានម្នាក់ដែលចេះធ្វើការផ្ទះ។

ហើយសិដ្ឋក៏មិនប្រាថ្នាចង់បានអ្វីឲ្យលើសពីនេះដែរ។ បានគ្រួសារប៉ុណ្ណឹងគឺសមល្មមសំរាប់នាងណាស់ហើយ។

នៅរសៀលថ្ងៃជ្រេ បងប្អូនប្រុសទាំងបួននាក់បានមកលេងជាមួយនឹងប្រពន្ធរបស់ពួកគេនៅចុងថ្ងៃបុណ្យភ្ជុំបិណ្ឌ ជាពេលដែលព្រលឹងអ្នកដែលស្លាប់ទៅអាចដើរហើរនៅលើលោកនេះបាន។

មនុស្សម្នានាំគ្នាបាចអង្ករនៅជុំវិញព្រះវិហារដើម្បីឧទ្ទិសដល់ក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេ។ ខ្មោចខ្លះមានមាត់តូច ដូច្នេះគេក៏បាចអង្ករពិសេសឲ្យពួកគេ។

សិដ្ឋមិនដែលចូលរួមពិធីបុណ្យភ្ជុំបិណ្ឌម្តងណាទេ។ តើនាងម៉េចនឹងអាចទៅវិហារ ហើយបាចអង្ករឲ្យប៉ុល ពតទៅ?

ក្រុមគ្រួសារនោះប្រជុំគ្នានៅក្នុងផ្ទះបាយ ហើយនិយាយគ្នាលេង។ ពេលវេលាទាំងនោះហាក់ដូចជាមានសភាពស្រពិចស្រពិលទាំងស្រុងសម្រាប់សិដ្ឋ។ អ្នកឯទៀតៗសុទ្ធតែមានគ្រួសារផ្ទាល់ខ្លួនដែលពួកគេផ្តល់កិត្តិយសអោយ។ ដោយក្តីភ្ញាក់ផ្អើលចំពោះសិដ្ឋ ឪពុកមាម្នាក់នោះបានលើកយោបល់ថាពួកគេគួរតែសរសេរឈ្មោះអ្នកដែលស្លាប់ទៅ ហើយដុតចោល ដើម្បីជាការឧទ្ទិសជូនកុសលផលបុណ្យ។ វាគ្មានអ្វីពាក់ព័ន្ធនឹងបុណ្យភ្ជុំបិណ្ឌទេ ប៉ុន្តែក៏ជាគំនិតល្អម្យ៉ាងដែរ ដូច្នេះក្រុមគ្រួសារទាំងអស់ក៏ចាប់ផ្តើមសរសេរឈ្មោះដាក់លើក្រដាសម្នាក់មួយសន្លឹកៗ។

សិដ្ឋអង្គុយ ដៃជាប់គាំងមិនដឹងជាសរសេរអ្វី។

ម្តាយរបស់តារាក៏សាកសួរៈ

- តើគ្មានឈ្មោះដែលឯងចង់សរសេរទេវី សិដ្ឋ?

- ទេ- សិដ្ឋនិយាយដោយសំឡេងស្ងួត។ តើនាងម៉េចនឹងអាចសរសេរឈ្មោះ ប៉ុល ពត ទៅ? គាត់ពិតជានាំនរកមកលើផែនដីយ៉ាងច្បាស់ប្រាកដណាស់។ - គ្មាននរណាទេ។

តារាត្រដុសដៃរបស់នាង។

- ប្រាកដជាមាន សិដ្ឋ។ ជាឈ្មោះដ៏ពិសេសមួយ។

- ទេ អត់មានទេ។

តារាគិតថា នាងមិនចង់ឲ្យអ្នកដទៃដឹងថាឪពុករបស់នាងគឺ កុល វីរៈបុត្រ ទេ។ គាត់ក៏ខ្សឹបប្រាប់នាង។

- បងសន្យា។ គ្មាននរណាមើលឃើញទេ។

ដង្ហើមរបស់សិដ្ឋក៏ចាប់ផ្តើមញ័រ។ នាងយកក្រដាសនោះឡើងមក ហើយក៏ចាប់ផ្តើមយំតែម្តង។

- អូ!- ម្តាយតារាឧទានឡើង ដោយក្តីអាណិតអាសូរ។ - អ្នករាល់គ្នានៅក្នុងប្រទេសនេះតែងតែមានសោកនាដ្យកម្មរបស់ខ្លួន។

សិដ្ឋក៏សរសេរឈ្មោះ កុល វីរៈបុត្រ។

តារាយកក្រដាសនោះ មូរ ហើយសម្លឹងមើលមកភ្នែកសិដ្ឋ។ គាត់ហាក់ដូចជាចង់និយាយថា *អូនឃើញទេ? បងបានលាក់ការសម្ងាត់របស់អូនជិតណាស់។* រួចក៏យកក្រដាសនោះទៅដុតទៅ។

ផ្គរលាន់បានបន្លឺឡើងទាំងផ្ទៃមេឃស្រឡះ។ អំបាញ់មិញនៅភ្លឺស្រឡះល្អ ប៉ុន្តែភ្លៀងស្រាប់តែបង្អុរចុះមកប្រៀបបាននឹងវាំងននដែលធ្លាក់ចុះគ្របជិតផ្លូវចូលផ្ទះ។ ខ្យល់មិនដឹងជាមកពីណា ស្រាប់តែបក់បោកជញ្ជាំងធ្វើពីស្លឹកត្នោត ហាក់ដូចជាចង់ហែកផ្លូវចូល។

គ្រួសារនោះស្រែកហៅគ្នីគ្នា ហើយសើចគឹល ទុកឲ្យតំណក់ទឹកភ្លៀងស្រក់ជោកលើស្មារបស់ពួកគេ ទើបពួកគេនាំគ្នាក្រោកឡើងរុញជញ្ជាំងឲ្យងាកមកក្រោយបន្តិច ដើម្បីបាំងកុំឲ្យភ្លៀងសាចចូល។

ប៉ុន្តែសិដ្ឋដឹងច្បាស់ណាស់ថាសត្រូវរបស់ឪពុកនាងស្ថិតនៅក្នុងផ្ទះបាយនោះឯង។

ភ្លៀងរាំង ឯព្រះអាទិត្យក៏បញ្ចេញពន្លឺមកវិញ។ ក្រុមគ្រួសារនោះនាំគ្នាសើច ហើយអង្គុយចុះមកជុំកង់ជុំវិញតុ រីក៏អង្គុយលើតុតែម្តង។ ពួកគេរៀបដាក់ចានម្ហូបចុះនាំគ្នាញ៉ាំលេងបណ្តើរ វេចខ្ចប់បាយនិងត្រីនឹងដៃបណ្តើរ។ សិដ្ឋអង្គុយឡើងត្រង់ខ្លួនភ្លឹង រង់ចាំប្រផ្នូលអាក្រក់មកដល់។

តើព្រលឹងរបស់កុល វីរៈបុត្រនឹងធ្វើយ៉ាងណាចំពោះកូនស្រី ប៉ុល ពតម្នាក់នេះ? តើគាត់នឹងបំបះតុឲ្យក្រឡាប់ រួចជះម្ហូបទៅលើនាងរឺ? តើគាត់នឹងបញ្ជូនមូសឲ្យមកខាំនាងទាល់តែធ្លាក់ខ្លួនឈឺរឺ? រីក៏គាត់នឹងបំផ្លាញសំណាងល្អរបស់នាងទាំងអស់ ទុកឲ្យអាពាហ៍ពិពាហ៍នាងត្រូវហិនហោច និងធ្វើឲ្យគ្រួសារថ្មីរបស់នាងលែងរាប់រកនាង?

រីក៏ព្រលឹងដ៏មានសណ្តានចិត្តម្នាក់នេះ គ្រាន់តែប្រាថ្នាចង់ឲ្យក្មេងក្មាងកម្ពុជាទាំងអស់អាចគេចផុត...ពីអតីតកាលបាន?

ល្ងាចនោះ សិដ្ឋស្រាប់តែមានអារម្មណ៍សន្តិ។ ពន្លឺស្ងប់ស្ងៀម និងស្រមោលជុំវិញហាក់ដូចជារឿងថ្មីមួយសម្រាប់នាង ចំនែកអារម្មណ៍របស់នាងចាប់ផ្តើមធូរស្រាលឡើងវិញ ដូចជាត្រូវមន្តអាគម។

នាងធុំក្លិនទឹកអប់នៃអារម្មណ៍ដ៏ផ្អែមល្ហែម និងភាពរឹងប៉ឹងក្នុងពេលតែមួយ។ សំឡេងចម្រៀងបន្លឺចេញពីម៉ាញ៉េអ្នកជិតខាងម្នាក់មកប៉ះនឹងដៃរបស់នាងថ្នមៗ។ ពាក្យចម្រៀងមួយម៉ាត់ៗកជាទំរង់ពន្លឺព្រះសូរិយានៅលើស្បែករបស់នាង។

ពន្លឺព្រះអាទិត្យនោះបន្លឺឡើងថា *គ្មាននរណាម្នាក់អាក្រក់ទេ ប៉ុន្តែពួកគេអាចក្លែងក្លាយ។*

ក្លែងក្លាយ? យ៉ាងម៉េចទៅ? សិដ្ឋសួរទាំងមិនស្តីមួយម៉ាត់ ដោយងឿងឆ្ងល់មែន។

និពន្ធដោយ៖ ជីអូហ្វ រីមែន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ *F*

ពន្លឺព្រះអាទិត្យនោះញញឹមបញ្ចេញធ្មេញប្រឡាក់របស់តាចាស់ម្នាក់។ *នាងដឹងច្បាស់ណាស់ថាវាយ៉ាងម៉េច។*

ខ្យល់ផាយផាត់ទៅមកនាំមកនូវក្លិនចំណីអាហារដ៏ឈ្ងុយឆ្ងាញ់។ ដើមឈើទាំងឡាយដកដង្ហើមវែងៗដោយពេញចិត្តពេញថ្លើម។

ជីវិតគឺជារបស់ពិត។ សិដ្ឋឃើញចំហាយបាយ ហើរឡើងទៅក្នុងមែកឈើ។ *មរណៈគឺជារបស់ក្លែងក្លាយ។*

ពន្លឺព្រះអាទិត្យក្រោកឡើងបំរុងនឹងចាកចេញទៅ។ *ប្រាប់គាត់ទៅ។*

ពិភពលោកទាំងមូលបានមករកសភាពដើមវិញ។

នៅយប់នោះ ពេលដេកក្នុងអង្រឹងក្នុងបន្ទប់ជាមួយនឹងស្រីៗឯទៀត សិដ្ឋស្រាប់តែងើបអង្គុយភ្លាម។ ការពិតមិនព្រមឲ្យនាងដេកលក់នោះទេ។ នាងមើលឃើញថាគ្មានផ្លូវទៅមុខទៀតទេ។ នាងមិនអាចរៀបការជាមួយនឹងតារាបានទេ។ តើនាងម៉េចនឹងអាចសុំឲ្យគាត់រៀបការជាមួយនឹងមនុស្សម្នាក់ដែលធ្វើឲ្យបាត់បង់ជីវិតមនុស្សជាងមួយលាននាក់ទៅ? តើនាងម៉េចនឹងអាចពន្យល់ថា "ខ្ញុំត្រូវខ្មោចលង ពីព្រោះខ្ញុំជាកូនស្រីប៉ុល ពត ហើយខ្ញុំបាននិយាយកុហកនូវរឿងគ្រប់យ៉ាង" យ៉ាងនេះបានទៅ?

អ្នកដែលស្លាប់ទៅនឹងមិនព្រមឲ្យនាងរៀបការបានជាដាច់ខាត។ អ្នកដែលស្លាប់ទៅក៏នឹងមិនឲ្យនាងមានសេចក្ដីសុខដែរ។ បើអញ្ចឹងតើកូនស្រីប៉ុល ពតម្នាក់នេះអាចនឹងបួងសួងចំពោះនរណាទៅ? តើនាងអាចទៅសុំយោបល់ពីនរណាបាន?

នាងនិយាយខ្សឹបៗ *លោកគ្រូកុល វីរៈបុត្រ សូមបង្ហាញផ្លូវឲ្យខ្ញុំផង។*

ភាពងងឹតមានកម្លាំងខ្លាំងជាងពន្លឺព្រះអាទិត្យ។

វានិយាយថា *ដើម្បីក្លាយជាមនុស្សក្លែងក្លាយ ជាដំបូងនាងត្រូវកុហកខ្លួនឯង។*

តើសិដ្ឋបានប្រាប់រឿងកុហកអ្វីខ្លះ? នាងដឹងការពិត។ ឪពុករបស់នាងគឺជាប្រមុខរដ្ឋាភិបាលម្នាក់ដែលធ្វើទណ្ឌកម្ម និងសម្លាប់មនុស្សរាប់រយរាប់ពាន់នាក់ ព្រមទាំងធ្វើឲ្យប្រទេសជាតិទាំងមូលអត់ឃ្លានដោយសារតែការគ្រប់គ្រងខុស។ ខ្ញុំដឹងការពិត។

ខ្ញុំគ្រាន់តែមិនដែលគិតពីវាតែប៉ុណ្ណោះ។

ខ្ញុំមិនដែលប្រឈមមុខនឹងវាទេ។

ការពិតវាខ្មៅងងឹតដូចជាខ្ញុំដូច្នោះដែរ ហើយនាងរស់នៅក្នុងខ្ញុំ ដែលជាភាពងងឹត។

នាងធ្លាប់អានសៀវភៅ (និយាយឲ្យចំគឺអានតែជំពូកទីមួយនៃសៀវភៅ) ហើយក្រោយមកក៏ទម្លាក់សៀវភៅទាំងនោះចោលភ្លាមដូចជាម្រាមដៃនាងរលាកអញ្ចឹង។ គ្មានការពិតសំរាប់រូបនាងឡើយនៅក្នុងសៀវភៅអស់នោះ។ ការពិតដែលនៅរង់ចាំនាងខាងមុខប្រាកដជា ភាពឯកោ ភាពពេញវ័យប្រកបដោយទុក្ខសោក និងការដាក់ទារុណកម្មខ្លួនឯង។

ឆាប់ធំឡើង។

ជញ្ជាំងសន្លឹកត្នោតចាប់ផ្ដើមរង្គើដូចជាត្រូវខ្មោចធ្វើ។

ពេលជិះឡានក្រុងមកវិញ នាងមិននិយាយស្ដីអ្វីទាំងអស់។ តារាក៏ស្ងៀមស្ងាត់ដែរ ហើយឈ្ងោកមុខ។

នៅក្នុងបន្ទប់សណ្ឋាគារទទេដ៏ធំនោះ ភាពងងឹតកំពុងតែរង់ចាំនាង។ នាងបានឲ្យគេយកទូរស័ព្ទ និងទូរទស្សន៍ចេញពីបន្ទប់ទាំងអស់។ ស្នូរជើងរបស់នាងលាន់ឮដូចជាគ្មានវិញ្ញាណ។ ចូរ៉ានីនិងអ្នកបើកបរគឺជាមិត្តភក្តិតែពីរនាក់គត់របស់នាង។

នៅថ្ងៃបន្ទាប់នាងមិនទៅផ្សារសូរិយាទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ នាងបែរជាទៅសារៈមន្ទីរទួលស្លែង។

ពួកម៉ូតូឌុបក្មេងៗមួយក្រុមរង់ចាំនៅក្រៅសណ្ឋាគារ ម្នាក់ៗពាក់មួកលេងកីឡាបាល់គប់។ សិដ្ឋបែរជាទៅហៅពូម៉ូតូឌុបរាងចាស់បន្តិច មុខមាត់ស្អាតបាត ដែលមានម៉ូតូកញ្ចាស់ ជិតចូលជាងមួយគ្រឿង។

ពេលដែលពួកគេបើកចេញទៅ នាងបានសាកសួរពីគ្រួសាររបស់គាត់។ គាត់រស់នៅតែម្នាក់ឯង ហើយគ្មានសាច់ញាតិណាទៀតក្រៅពីម្ដាយគាត់នៅកំពង់ធំនោះទេ។

នៅខាងក្រៅក្លោងទ្វារទួលស្លែង គាត់បាននិយាយ៖

- នេះគឺជាសាលាចាស់របស់ខ្ញុំ។

នៅក្នុងឈ្មៀងអគារមួយខ្នងមានបន្ទប់ជាជួរៗ ដែលមានគ្រែដែកនៅបន្ទប់នីមួយៗ ព្រមទាំងខ្នោះដៃ និងស្នាមឈាមនៅលើកំរាលឥដ្ឋ។ រូបថតលើជញ្ជាំងបង្ហាញឲ្យឃើញពីរាងកាយក្រញង់ៗជាប់ច្រវាក់នឹងគ្រែទាំងនោះ នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានរកឃើញនៅថ្ងៃរំដោះ។ នៅក្នុងរូបថតមួយ កៅអីមួយត្រូវធ្វើឲ្យដួលក្រឡាប់ ហាក់ដូចជាដោយសារតែការប្រញាប់ប្រញាល់។

សិដ្ឋដើរចេញមកក្រៅ ហើយសម្លឹងមើលទៅផ្ទះដ៏ស្រស់ស្អាតមួយខ្នងនៅទល់មុខផ្ទាល់។ វាគឺជាផ្ទះពណ៌សខ្ពស់មួយដូចផ្ទះនាងដែរ មានសសរស្ដម្ភ និងលានដំបូល ព្រមទាំងមានដាំរុក្ខជាតិត្រូពិចសមតែជាផ្ទះកូនស្រីអ្នកមានស៊ីវិល័យណាម្នាក់។ តើពួកគេនឹងគិតយ៉ាងណាពេលដែលអើតក្បាលមើលតាមលានដំបូលនោះ? តើពួកគេអាចរស់នៅទីនេះបានយ៉ាងដូចម្ដេចទៅ?

និពន្ធដោយ៖ ជីអូហ្វ រីមែន (Geoff Ryman)

ប្រែសម្រួលដោយ៖ *F*

វាលស្មៅត្រូវបានគេថែទាំងយ៉ាងល្អ ហើយពោរពេញទៅដោយបក្សីលោតផ្លោតៗ។ ពួកជាងកំពុងតែលាបបង្ហាបង្អួចគុកពណ៌ខៀវស្រស់លាយប្រផេះ។

នៅឯឈ្មៀងអគារកណ្ដាល គឺជាបន្ទប់ដាក់រូបថត។ មនុស្សនៅក្នុងរូបថតទាំងនោះសម្លឹងមើលមកនាងដូចជាមុខមនុស្សចេញពីម៉ាស៊ីនបោះពុម្ពរបស់នាងអញ្ចឹង។ តើមុខខ្លះដូចគ្នាដែររឺទេ?

- តើពួកគេជានរណា?- នាងទៅសួរអ្នកទេសចរជនជាតិខ្មែរម្នាក់។

- គឺពួកគេហ្នឹងឯង- ស្ត្រីម្នាក់នោះឆ្លើយតប។ - ទីនេះហើយជាកន្លែងដែលពួកគេបញ្ជូនក្រុមខ្មែរក្រហមដែលលែងមានប្រយោជន៍។ ពួកគេមិនខ្វះខ្វាយការដាក់ទណ្ឌកម្មទទេៗទៅលើជនជាតិខ្មែរធម្មតាៗនោះទេ។

មុខមនុស្សខ្លះគឺសុទ្ធតែជាមនុស្សប្រុសស្អាតៗ នៅក្មេងៗ។ ខ្លះទៀតជាកូនក្មេង និងជាស្ត្រីចំណាស់ៗ។

ស្ត្រីជាតិខ្មែរម្នាក់នោះដើរតាមនាង។ ដើរឲ្យបានជាគ្នារឺ? តើនាងទាយដឹងថាសិដ្ឋជានរណាហើយមែនទេ?

- ពួកគេមិនអាចវាយបក្សពួកមួយក្រុមៗឲ្យស្លាប់ទាំងអស់យ៉ាងស្រួលយ៉ាងហ្នឹងទេ។ ពួកគេបញ្ជូនពួកគេ ហើយនិងក្រុមគ្រួសារគេទាំងមូលមកទីនេះ។ មានទាំងកូនក្មេង និងយាយៗទៀតផង។ ពួកគេបានចែកថ្ងៃក្នុងសប្ដាហ៍នីមួយៗដោយឡែកក្នុងការសម្លាប់ក្មេងតូចៗ រឺក៏ប្រពន្ធ។

បុរសឥតទោសម្នាក់ញញឹមមកម៉ាស៊ីនថតយ៉ាងផ្អែមល្ហែម ដូចជាពូម៉ូតូឌុបនោះអញ្ចឹង ពោលគឺសម្លឹងចំមុខម៉ាស៊ីនថតរបស់អ្នកធ្វើទណ្ឌកម្មនោះតែម្ដង។ គាត់ហាក់ដូចជារំពឹងចង់បាននូវសណ្ដានចិត្តល្អ និងការសណ្ដោសប្រណីពីពួកគេ។ គាត់ហាក់ដូចជាចង់និយាយថា “សមមិត្ត”។

មុខនៅក្នុងរូបថតនោះស្រាប់តែមានចលនា។ គាត់បញ្ចេញស្នាមញញឹមកាន់តែធំឡើងៗ ហើយហៀបនឹងនិយាយ។

សិដ្ឋក៏គ្រលៀសភ្នែកចេញភ្លាម។ មុខមនុស្សបន្ទាប់ធ្វើឲ្យនាងដកដង្ហើមលែងចេញតែម្ដង។

នោះមិនមែនជាជនដែលនាងមិនធ្លាប់ស្គាល់នោះទេ។ នោះគឺជាមុខតារា គឺតារារបស់នាងដែលស្លៀកអាវ និងមួកកាតិបពណ៌ខ្មៅ។ នាងដង្ហក់ ហើយសម្លឹងមើលមកស្ត្រីនោះវិញ។ មុខដ៏រឹងប៉ឹងរបស់គាត់ងក់ចុះឡើង។ តើគាត់ជាខ្មោចដែររឺ?

សិដ្ឋដើរត្រេតត្រតទៅក្រៅដោយយកដៃខ្ទប់មុខ មិនដឹងថានាងអាចទ្រាំបានយូរប៉ុណ្ណាទៀតឡើយ។ ទឹកភ្នែកហូរស្រក់ចុះមុខរបស់នាង ចង់តែក្អួត ហើយនាងក៏បែរខ្នងដើម្បីកុំឲ្យគេមើលឃើញ។

និពន្ធដោយ៖ ជីអូហ្វ រ៉ៃមែន (Geoff Ryman)

ប្រែសម្រួលដោយ៖ *F*

បន្ទាប់មកនាងដើរទៅពូម៉ូតូឌុប ដែលកំពុងអង្គុយចាំនៅរោងមួយ។ ដោយគ្មានស្តីមួយម៉ាត់ នាងឡើងជិះម៉ូតូរបស់គាត់ ទាំងអារម្មណ៍ក្តៅក្រហាយនឹងកន្លែងនោះ ក្តៅក្រហាយនឹងរដ្ឋាភិបាល ដែលថែរក្សាកន្លែងនោះ ក្តៅក្រហាយនឹងពួកជនបរទេសដែលមកទស្សនាកន្លែងនោះប្រៀបដូចជាកន្លែងទាក់ទាញភ្ញៀវទេសចរ ពោលគឺក្តៅក្រហាយនឹងរឿងគ្រប់យ៉ាង។

ពួកយើងមិនមែនជាមនុស្សបែបនោះទេ! ខ្ញុំមិនមែនជាមនុស្សបែបនោះទេ!

ពូម៉ូតូឌុបនោះឡើងជិះម៉ូតូ រួចសិដ្ឋក៏សួរគាត់ថា៖ តើមានរឿងអ្វីកើតឡើងចំពោះគ្រួសាររបស់ពូ? វាគឺជាសំនួរដ៏ឃោរឃៅមួយ។ តែយ៉ាងណា គាត់ត្រូវតែញញឹម និងធ្វើទឹកមុខស្រស់ស្រាយ។ ឪពុករបស់គាត់ធ្លាប់បើកហាងតូចមួយ ក្រោយមកក៏ចេញទៅជនបទ ហើយក៏មិនដែលឃើញត្រលប់មកវិញទៀតដែរ។ គាត់ទៅរស់នៅជាមួយនឹងបងប្រុសនៅក្នុងមណ្ឌលជនភៀសខ្លួនមួយនៅក្នុងប្រទេសថៃ។ ពួកគេក៏បានត្រលប់មកប្រយុទ្ធនឹងវៀតណាមវិញ ហើយបងប្រុសគាត់ក៏ស្លាប់បាត់ទៅ។

នាងបំរុងនឹងប្រាប់ពូម៉ូតូឌុបថាឲ្យជូនទៅសណ្ឋាគារហ៊ីលតុនវិញ ប៉ុន្តែនាងស្រាប់តែមានអារម្មណ៍អាម៉ាស់មុខនឹងខ្លួនឯង។ ខ្លាចធ្វើអ្វីទៀត? តើនាងអាចរត់គេចបានឆ្ងាយប៉ុណ្ណា?

នាងក៏សុំឲ្យគាត់ជូននាងទៅផ្ទះចាស់របស់នាងនៅមហាវិថីមុនីវង្ស។

ខណៈពេលដែលម៉ូតូកំពុងតែបត់បែនចុះឡើងតាមផ្លូវលំ គេចគ្រលុកបណ្តើរ គេចអ្នកថ្មើរជើងបណ្តើរ នាងមានអារម្មណ៍ខឹងសម្បារនឹងឪពុករបស់នាង។ ម៉េចក៏គាត់ថ្លើមធំហ៊ាននាំនាងឲ្យជាប់ជំពាក់ជំពិននឹងរឿងបែបនេះ! សិដ្ឋធ្លាប់តែរស់នៅដូចកង្កែបក្នុងអណ្តូង មិនខ្វល់ពីរឿងរ៉ាវលើលោក ដូច្នេះនាងគិតថា៖ *វាប្រៀបដូចជានរណាម្នាក់លាបពណ៌សក់ឲ្យខ្ញុំ តែបែរជាជ្រុះសក់អស់ទៅវិញ។ វាប្រៀបដូចជានរណាម្នាក់ចោះត្រចៀករបស់ខ្ញុំ ធ្វើឲ្យឆ្លងមេរោគ ហើយត្រចៀករបស់ខ្ញុំទាំងមូលក៏ខូចប្រើការលែងបាន។*

នាងចាំថា នាងមិនដែលមានអារម្មណ៍អាណិតអាសូរចំពោះឪពុកនាងម្តងណាឡើយ។ នាងអាយុដប់ពីរឆ្នាំហើយ ពេលដែលគាត់ត្រូវគេកាត់ឲ្យជាប់ទោស។ គាត់ធ្វើជាចាស់ឈឺ ហើយដើរមិនត្រង់ជួរកាន់ឈើច្រត់។ អ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលគាត់ធ្វើគ្រាន់តែជាការសម្តែងល្ខោនប៉ុណ្ណោះ។ នាងនៅចាំថា បានក្រឡិបក្រឡាប់ភ្នែកចុះឡើងដោយសេចក្តីអៀនខ្មាស ដែលមិនអាចនឹងលុបលាងចោលបាន។ មែនហើយ កាលគាត់ឈរនៅពីមុខថ្នាក់រៀនពោរពេញដោយកូនសិស្សគួរឲ្យស្រឡាញ់នោះ គាត់ដូចជាមិនអីទេ។ គាត់នៅអាចធ្វើឫកជាបងធំពួកគេបានទៀតផង។ ពួកគេទាំងអស់គិតថាគាត់ជាបណ្ឌិត។ ស្តាប់មើលគាត់និយាយគួរឲ្យពីរោះពិសា ដោយសារតែសំឡេងតូចឆ្មារដ៏ស្រទន់ តែលាក់ពុត

របស់គាត់ ហាក់ដូចជាគាត់ត្រូវគេបញ្ចូលសំឡេងដូច្នោះដែរ។ គាត់បានបង្ខំឲ្យសិដ្ឋអានកំណាព្យរបស់ករី រីវ៉ែឡេញ រីមប៊ីត និង រីលកេ។ គាត់បានសម្លាប់មនុស្សរាប់ពាន់នាក់ ដោយសារតែគេទទួលយកវប្បធម៌បរទេស។

ខ្ញុំមិនដឹងថាខ្ញុំបានសាងកម្មអ្វីពីជាតិមុនទេបានជាសមនឹងបានលោកធ្វើជាឪពុក។ ប៉ុន្តែលោកមិនមែនជាឪពុករបស់ខ្ញុំកាលពីជាតិមុន ហើយជាតិមុខក៏អត់ដែរ។ ខ្ញុំបដិសេធលោកដោយដាច់អហង្ការ។ ខ្ញុំនឹងមិនដុតឈ្មោះឲ្យលោកជាដាច់ខាត។ ខ្ញុំនឹងធ្វើឲ្យលោកដើរអារាវ៉ាសែជុំវិញឋាននរកជារៀងរាល់ឆ្នាំដោយអត់ឃ្លានជារៀងរហូត។ ខ្ញុំនឹងបន់ស្រន់កុំឲ្យលោកចេញពីឋាននរកបានឲ្យសោះ។

ខ្ញុំមិនមែនជាកូនស្រីរបស់លោកទេ!

ប្រសិនបើលោកក្លែងក្លាយ ខ្ញុំត្រូវតែជា “ការពិត”។

ក្រោមពន្លឺថ្ងៃថែស ផ្ទះចាស់របស់នាងមើលទៅដូចជាត្រូវគេបោះបង់ចោល។ នៅមាត់ជណ្តើរឡើងទៅ នាងបែរមក យកលុយដុល្លារមួយភ្ជាប់ដៃអោយទៅពូម៉ូតូឌុបនោះ។ នាងគិតមិនត្រង់ផ្លូវសោះ សូម្បីតែមើលក៏មិនត្រង់ផ្លូវដែរ។ ទស្សនវិស័យរបស់នាង ហាក់ដូចជាអាប់អួរអស់ហើយ។

នៅខាងក្នុង នាងដាក់កាតាបរូបខ្លាឃ្មុំចុះដោយស្ងប់អារម្មណ៍ ហើយឡើងទៅការិយាល័យរបស់នាង។ តុក្កតាយន្តអាយដូប្រញាប់ប្រញាល់សំដៅមករកនាង។ នាងបានធ្វើឲ្យវាបាក់ជើងក្រោយកាលដែលទាត់វាទម្លាក់ពីលើជណ្តើរ។ វាដើរប៉ាក់ប៉ឹកៗ យំញ៉េកៗដូចជាឆ្កែមែនទែន ព្រមទាំងបន្ទាបក្បាលដើម្បីឲ្យគេស្ទាប។

ពិតជាគួរឲ្យធូរទ្រូងមែន មានតែរូបមួយគត់នៅក្នុងធ្មេរម៉ាស៊ីនបោះពុម្ពរបស់នាង។

កុល វីរៈបុត្រសម្លឹងមើលមកនាង។ គាត់ជាបុរសវ័យកណ្តាលម្នាក់ រាងសង្ហា ស្លៀកខោអាវរញ៉េរញ៉ៃ តែប្រកបដោយគតិបណ្ឌិត។ ក្តីអាណិតអាសូរ និងមេត្តាធម៌បង្ហាញឲ្យឃើញនៅក្នុងភ្នែករបស់គាត់ទាំងគូ។

ទូរស័ព្ទចាប់ផ្តើមរោទិ៍។

- យល់ព្រម- នាងប្រាប់ពួកខ្មោច។

នាងលើកទូរស័ព្ទ ហើយរង់ចាំ។

បុរសម្នាក់និយាយ។

- ខ្ញុំឈ្មោះ យិន បូរ៉ា- សំឡេងរបស់គាត់គ្រលរៗ ហាក់ដូចជានិយាយក្នុងទឹក។

និពន្ធដោយ៖ ជីអូហ្វ រ៉ៃមែន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ F

មានពន្លឺភ្លឹបភ្លែតនៅក្នុងម៉ាស៊ីនបោះពុម្ព។ រូបថតមួយសន្លឹក បានរមៀលចេញមកយ៉ាងរហ័ស។ កូនសិស្សវ័យក្មេងម្នាក់សម្លឹងមើលមកនាងយ៉ាងសោមនស្សរីករាយ នៅក្នុងពិធីជប់លៀងលក្ខណៈគ្រួសារមួយ។ គេមានសក់ម៉ូតដូចពួកក្រុមតន្រ្តី ប៊ីតថល ហើយពាក់អាវឆ្នូតៗ។

- ហ្នឹងហើយជារូបខ្ញុំ- សំឡេងនៅនឹងទូរស័ព្ទបានបន្លឺឡើង។ - ខ្ញុំលេងបាល់ទាត់។

សិដ្ឋក្អក។ - តើចង់ឲ្យខ្ញុំធ្វើអ្វី?

- សរសេរឈ្មោះរបស់ខ្ញុំ- ខ្មោចនោះពោល។

- ចាំមួយភ្លែត- សិដ្ឋស្រដី ប្រៀបដូចជាត្រូវសណ្តំ។ នាងស្រវេស្រវារកប៊ិច រួចសរសេរនៅលើរូបថតនោះថា *យិន បូរ៉ា អ្នកទាត់បាល់*។ គេមើលទៅដូចជាសប្បាយ និងគួរឲ្យស្រឡាញ់ណាស់។ - ឯងគ្មាននរណាកាន់ទុក្ខឲ្យទេ- នាងទើបនឹងយល់។

- ពួកយើងគ្មាននរណាម្នាក់កាន់ទុក្ខអោយនោះឡើយ- ខ្មោចនោះនិយាយ។

បន្ទាប់មកស្រាប់តែមានសំឡេងដ៏គួរឲ្យខ្លាចមួយបន្លឺឡើងតាមទូរស័ព្ទ ប្រៀបដូចជាសំឡេងរាប់ពាន់ថ្ងូរឡើងព្រមៗគ្នា។

សិដ្ឋដាក់ទូរស័ព្ទចុះភ្លាម។ នាងឮសំឡេងបេះដូងនាងលោតក្អកក្អាក់ៗ ហើយគិតពីអ្វីដែលនាងត្រូវការ។ នាងដាក់ក្រដាសចុងក្រោយចូលទៅក្នុងម៉ាស៊ីនបោះពុម្ព។ ភ្លាមនោះវាស្រាប់តែបញ្ជូនរូបថតកាន់តែច្រើនចេញមក ហើយទូរស័ព្ទក៏រោទិ៍ម្តងទៀត។

នាងចេញទៅក្រៅ ហើយឃើញពូម៉ូតូឌុប ដែលកំពុងអង្គុយរង់ចាំនាងយ៉ាងអត់ធ្មត់។ នាងសុំអោយគាត់ទៅទិញក្រដាសសំរាប់ថតចម្លងពីរដុំ។ មុននឹងចេញទៅ នាងបន្ថែមថាឲ្យទិញប៊ិច ក្រដាសសម្រាប់សរសេរ និងឈើគូសបន្ថែមទៀត។ គាត់អោនក្បាល ញញឹម ហើយអោនក្បាលម្តងទៀតដោយសប្បាយចិត្តដែលរកបានម៉ូយម្នាក់។

នាងចូលទៅក្នុងវិញ ហើយលើកទូរស័ព្ទទាំងញ័រដៃ។

ក្នុងកំឡុងពេលកន្លះម៉ោងបន្ទាប់ នាងនិយាយទៅកាន់អ្នកដែលស្លាប់ រករូបថតពួកគេម្នាក់ៗហើយសរសេរឈ្មោះពួកគេលើនោះ។ ស្រ្តីម្នាក់យំសោករកកូនៗរបស់នាង។ សិដ្ឋរកឃើញរូបថតរបស់ពួកគេទាំងអស់ រួចដាក់ពួកគេនៅម្តុំជាមួយគ្នា មានឪពុកម្តាយ កូនបីនាក់ ពូមីង បងប្អូនជីដូនមួយ និងយាយតា ហើយបិតរូបពួកគេនៅនឹងជញ្ជាំងរបស់នាង។ គំនិតក្នុងការប្រជួបជុំក្រុមគ្រួសារទាំងឡាយក៏ដុះចេញឡើង។ នាងចាប់ផ្តើមបិតរូបថតដទៃទៀតទៅលើជញ្ជាំងរបស់នាង។

មានគេស្រែកហៅមកពីខាងក្រៅ ហើយពូម៉ូតូឌុបនៅចាំនៅនឹងមាត់ជណ្តើរ កាន់ក្រដាសផងប៊ិចផង។

និពន្ធដោយ៖ ជីអូហ្វ រ៉ៃមែន (Geoff Ryman)

ប្រែសម្រួលដោយ៖ *F*

- ខ្ញុំទិញសម្លខ្លះឲ្យនាង។

សម្លនោះដាក់នៅក្នុងថង់ឡើងណែន មើលទៅសុទ្ធតែបាយ និងព្រោន។ នាងអរគុណគាត់ ហើយឲ្យប្រាក់គាត់ដោយសមគួរ។ គាត់ញញឹមដាក់នាង រួចអោនក្បាលចុះឡើងម្តងហើយម្តងទៀត។

ពេញមួយល្ងាចនោះ រូបថតចេះតែចេញមករហូត។ ដល់ពេលព្រលប់ហើយ ទូរស័ព្ទនៅតែរោទិ៍ ឈ្មោះនៅតែត្រូវសរសេរ រហូតទាល់តែធ្វើឲ្យដៃរបស់សិដ្ឋឈឺយ៉ាងខ្លាំង ណាមួយមិនដែលធ្លាប់នឹងសរសេរអីផង។

កណ្តឹងនៅមុខផ្ទះស្រាប់តែរោទិ៍ ហើយនៅនឹងមាត់ជណ្តើរ ពូម៉ូតូឌុបលើកដៃសំពះ។

- ឲ្យខ្ញុំសុំទោស អ្នកនាង។ យប់ណាស់ទៅហើយ។ ខ្ញុំព្រួយបារម្ភនឹងអ្នកនាងណាស់។ តើខ្ញុំអាចទិញអាហារពេលល្ងាចជូននាងបានទេ?

សិដ្ឋទប់មិនញញឹមមិនបាន។ គាត់ព្រួយបារម្ភដូចជាម្តាយម្នាក់អញ្ចឹង។ ពួកគេពិតជាជំនាញណាស់ក្នុងការកសាងទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងយើង រហូតទាល់តែយើងមិនអាចធ្វើអ្វីបានដោយគ្មានពួកគេ។ បើកាលពីមុនវិញ នាងច្បាស់ជាស្តីឲ្យគាត់ប៉ុន្មានម៉ាត់ ហើយដេញគាត់ទៅវិញមិនខាន។ តែឥឡូវនាងបញ្ជូនគាត់ចេញដោយមានបញ្ហា។

ហើយសរសេរទៀត។

នៅពេលដែលគាត់ត្រលប់មកវិញ ពូម៉ូតូឌុបមើលទៅដូចជាសប្បាយចិត្តណាស់។

- ខ្ញុំក៏បានទិញផ្លែឈើខ្លះឲ្យអ្នកនាងដែរ- គាត់បន្លឺឡើង ហើយបន្ថែមទាំងអៀនខ្មាសទៀតថា៖

- មិនបាច់ឲ្យប្រាក់ខ្ញុំក៏បានដែរ។

អ្វីម្យ៉ាងហាក់ដូចជារត់មកបុកសិដ្ឋ ហាក់ដូចជានាងកំពុងតែនៅលើម៉ូតូ ហើយនាងស្រាប់តែនិយាយទាំងមិនដឹងខ្លួនថា៖

- ចូលមកក្នុងមក។ ពិសាម្ហូបខ្លះដែរទៅ។

ពូម៉ូតូឌុបសំពះដោយក្តីដឹងគុណ ហើយពេលដែលគាត់ចូលទៅក្នុងភ្លាម ទូរស័ព្ទស្រាប់តែឈប់រោទិ៍។

ពួកគេអង្គុយរាបនឹងកម្រាលឥដ្ឋ។ គាត់ផ្អៀងក ហើយសម្លឹងមើលជុំវិញជញ្ជាំង។

- តើមនុស្សទាំងអស់នេះជាសាច់ញាតិរបស់អ្នកនាងរឺ?- គាត់សួរ។

នាងខ្សឹបប្រាប់វិញថា៖

- ទេ។ ពួកគេគឺជាខ្មោចដែលគ្មាននរណាគេកាន់ទុក្ខអោយ។

- ហេតុអ្វីបានជាពួកគេមករកនាង?- មាត់គាត់ច្រហូងដោយក្ដីងឿងឆ្ងល់។

- ដោយសារតែឪពុកខ្ញុំគឺ ប៉ុល ពត- សិដ្ឋនិយាយ ដោយគ្មានគិតអ្វីឡើយ។

ពូម៉ូតូឌុបនោះសំពះ។ - អូ្ហ!- គាត់ទំពាលេប រួចផ្ទៀងក្បាលគាត់ទៀត។ - ច្បាស់ជាយ៉ាប់ណាស់ហើយ។ នរណាៗក៏ស្អប់នាងដែរ។

សិដ្ឋចាប់អារម្មណ៍ថាទោះជានាងអង្គុយនៅកន្លែងណាក៏ដោយក្នុងបន្ទប់នេះ ភ្នែកទាំងឡាយនៅក្នុងរូបថតទាំងអស់នោះតែងតែសម្លឹងមើលមកនាងជាប់ជានិច្ច។ - ខ្ញុំមិនបានធ្វើអ្វីទាល់តែសោះ- សិដ្ឋនិយាយ។

- អ្នកនាងបានធ្វើរឿងខ្លះហើយតើ- ពូម៉ូតូឌុបតប។ គាត់ងក់ក្បាល ហើយក្រោកឈរឡើងព្រមទាំងដកដង្ហើមធំដោយក្ដីពេញចិត្ត។ ជីវិតពិតជាល្អណាស់ កាលបានឆ្អែតក្រពះ និងបានម៉ូយម្នាក់។ - ប្រសិនបើអ្នកនាងត្រូវការខ្ញុំ រកខ្ញុំនៅខាងក្រៅចុះ។

រូបថតមួយហើយមួយទៀត ឈ្មោះមួយហើយមួយទៀត។

យុគ អច្ឆរិយៈ៖ អ្នករាំ

ព្រឿង ឆាយ៖ នាយកសាលា

សរ កុធីតា អាយុ ៧ ឆ្នាំ ស្លាប់ដោយសារជម្ងឺហើម

សរ មករា ម្ដាយរបស់នាង (សរ កុធីតា) ជាគិលានុបដ្ឋាយិកា

ណាត់ មិត្តភាព ជាអ្នកបម្រើស៊ីវិល កើតពីត្រកូលអ្នកស្រែចំការ

ឆ មុន្នីរ័ត្ន៖ ប្រពន្ធវិស្វករទទួលបានពានរង្វាន់

យិន សុគន្ធា៖ មេស្រុកខ្មែរក្រហម។

នាងសម្លឹងមើលមុខទាំងអស់នោះ ហើយក៏យល់។ *តារា ខ្ញុំកំពុងតែធ្វើបែបនេះដើម្បីតារា*។

ទីក្រុងទាំងមូលនៅជុំវិញនាងស្ងប់ស្ងាត់ដូចចោរលួចសេះ ហើយនាងក៏ដឹងថាថ្មើរនេះយប់អធ្រាត្រណាស់ទៅហើយ។ យល់ល្អនាងគួរតែបញ្ជាក់ឲ្យប្រាកដក្នុងចិត្តថាតើពូម៉ូតូឌុបនោះទៅផ្ទះហើយរឺនៅ។

គាត់នៅតែរង់ចាំខាងក្រៅដដែល។

- បានហើយ។ ពូអាចទៅផ្ទះបាន។ តើពូរស់នៅឯណាដែរ?

គាត់ចង្អុលទៅខាងជើង។ - គឺនៅផ្លូវមុនីវង្សដូចជាអ្នកនាងដែរ។- គាត់សើចស្ទេញដោយនឹកឃើញថាខ្លួនមិនគួរយកផ្ទះខ្លួនមកប្រៀបធៀបនឹងផ្ទះនាងឡើយ។

គំនិតថ្មីមួយស្រាប់តែផុសឡើង។

- ថ្ងៃស្អែក តើពូអាចមកឲ្យព្រលឹមបន្តិចបានទេ? ហើយទិញម្ហូបផងទុកជប់លៀង? ត្រូវទិញត្រី អង្ករ បន្លែ សាច់ជ្រូក៖ ការី អាហារចៀន និងកាបាប់។

នាងឲ្យលុយគាត់យ៉ាងក្រាស់ក្រែល ហើយចុងក្រោយឈ្លេចសួរឈ្មោះរបស់គាត់។ ឈ្មោះគាត់មានន័យថាមាស។

- រាត្រីសួស្តី ពូសុវណ្ណ។

ពេញមួយយប់នោះ នាងធ្វើការយ៉ាងរហ័សរហួនដូចជាម៉ាស៊ីនឆ្លើយតបអញ្ចឹង។ នាងគិតថា នេះដូចជាការបោសសំអាតផ្ទះសំបែងមុនថ្ងៃបុណ្យទានដូច្នោះដែរ។ សម្លេងអ្នកដែលស្លាប់ហាក់ប្រែជាធម្មតា និងស្រដៀងៗគ្នា។ ហេតុអ្វីបានជាមនុស្សខ្លាចខ្មោច? ខ្មោចមិនអាចធ្វើបាបយើងបានទេ។ ខ្មោចគ្រាន់តែចង់បានអ្វីដែលយើងចង់បានប៉ុណ្ណោះ៖ យុត្តិធម៌។

មុខមនុស្សហូរហៀរពីជញ្ជាំងចូលដល់កាំជណ្តើរ យានដ្ឋាន ហើយនិងផ្ទះបាយ។ រូបនីមួយៗសុទ្ធតែមានឈ្មោះ។ នាងបានរកឃើញរឿងរ៉ាវគ្រួសាររបស់ចូរ៉ានីជាច្រើន ហើយក៏ភ្ជាប់សាច់ញាតិម្នាក់ៗទៅជាមែកធាងគ្រួសារ។

នាងសរសេររហូតដល់ភ្នែកមើលភ្លើងអគ្គិសនីបែកពណ៌ ធ្វើឲ្យនាងឡើងឈឺក្បាល។ នាងក៏សុំខ្មោចទាំងអស់នោះ៖

- សូមឲ្យខ្ញុំដេកសិនបានទេ?

ទូរស័ព្ទទាំងអស់ឈប់រោទិ៍ភ្លាម ហើយសិដ្ឋក៏ផ្តេកខ្លួនខ្ពោកទៅលើកំរាលឥដ្ឋធ្វើពីថ្លើមថ្មយ៉ាងប្រណីត។

នាងក្រោកឡើងទាំងមមឹងមមាំង នៅលើកំរាលឥដ្ឋនៅឡើយ។ ពន្លឺព្រះអាទិត្យចាំងចូលមកក្នុងបន្ទប់។ មុខនៅក្នុងរូបថតទាំងអស់នោះលែងមានស្នាមហើម រឺជាំទៀតហើយ។ មុខរបស់ពួកគេលែងចោទប្រកាន់ រឺសោកសង្រេងទៀតហើយ។ ពួកគេសុទ្ធតែញញឹមមករកនាង។ នាងស្ថិតនៅក្នុងចំនោមមិត្តភក្តិហើយ។

ម៉ាស៊ីនបោះពុម្ពបន្លឺសំឡេងឡើងចាប់ផ្តើមបោះពុម្ពបន្តទៀត។ ទូរស័ព្ទក៏ចាប់ផ្តើមរោទិ៍។ កណ្តឹងទ្វាររបស់នាងរោទិ៍ ហើយនាងឃើញសុវណ្ណ ព្រមទាំងប្រអប់មួយគំនរនៅឯកែបម៉ូតូគាត់ខាងក្រោយ។ គាត់ពាក់អាវដូចម្សិលមិញដែរ គឺអាវឡាកូសជជុះពណ៌ខៀវ។ មានស្នាមថ្មេរមួយនៅក្រោមដៃអាវ។ សិដ្ឋក៏ដឹងថា គាត់មានតែអាវហ្នឹងមួយគត់។ នាងនឹកឃើញដល់គាត់បោកគក់អាវនេះនឹងចានដែកជារៀងរាល់យប់។

និពន្ធដោយ៖ ជីអូហ្វ រីមែន (Geoff Ryman)

ប្រែសម្រួលដោយ៖ *F*

សិដ្ឋ និងសុវណ្ណរំកិលតុធំៗទៅជិតបង្អួចខាងមុខ។ សិដ្ឋយកក្រណាត់ទ្រាប់តុថ្លៃៗរបស់នាងចេញមកប្រើជាលើកដំបូង ព្រមទាំងចានប្រាក់ផងដែរ។ សំណែនត្រូវបានរៀបចំឡើងដូចជាថ្ងៃបុណ្យចូលឆ្នាំថ្មីអញ្ចឹង។ សុវណ្ណបានទិញក្រដាស និងប៊ិចថែមទៀត។ គាត់ដឹងថាត្រូវការរបស់ទាំងនេះសម្រាប់ធ្វើអ្វីហើយ។

- ខ្ញុំអាចជួយបាន អ្នកនាង។

គាត់ក៏បានទៅសាលានឹងគេនឹងឯងដែរ ហើយគាត់អាចសរសេរអក្សរបានយ៉ាងស្អាត តាមរបៀបបុរាណ។ គាត់ និងសិដ្ឋ ពួកគេទាំងពីរនាក់ក៏ជួយគ្នាប្រកបឈ្មោះអ្នកដែលចែកឋាន ហើយដុតចោល។

- ខ្ញុំក៏ចង់សរសេរឈ្មោះក្រុមគ្រួសារខ្ញុំដែរ- គាត់ស្រដី។ គាត់ដុតឈ្មោះទាំងនោះចោលទាំងខ្សឹកខ្សួល។

ក្លិនដ៏ឈ្ងុយឈ្ងប់ភាយឡើងទៅលើ។ ខ្យល់អាកាសជុំវិញពោរពេញទៅដោយសំឡេងដំណកដង្ហើមចូល។ កំទេចក្រដាសដែលដុតមិនអស់ហោះហើរទៅតាមវាយោផាយផាត់ដែរ។ សល់ផេះពេញធុង ប៉ុន្តែទោះជាធ្វើការអស់កន្លះថ្ងៃក្តី ក៏សិដ្ឋ និងពូម៉ូតូឌុបនោះឧទ្ទិសជូនបានត្រឹមតែពាក់កណ្តាលនៃចំនួនឈ្មោះទាំងអស់ប៉ុណ្ណោះ។

- រាត្រីសួស្តី ពូសុវណ្ណ- នាងប្រាប់គាត់។

- អ្នកនាងបានបញ្ជូនកុសលច្រើនណាស់- សុវណ្ណស្រដី ដោយគ្រាន់តែចង់គួរសមប៉ុននោះ។

សិដ្ឋគិតថា *នោះបើខ្ញុំមានបុណ្យកុសលដែលត្រូវធ្វើមែន*។

ពេលគាត់ចេញទៅ ម៉ាស៊ីនបោះពុម្ពក៏ចាប់ផ្តើមដំណើរការបន្តទៀត ព្រមទាំងទូរស័ព្ទផងដែរ។ នាងធ្វើការពេញមួយយប់ ទាល់តែអស់ក្រដាសជុំទីពីរទើបឈប់។

រូបចុងក្រោយគឺរូបលោក កុល វីរៈបុត្រ។

តារា នាងសន្យានឹងខ្លួនឯង។ *ត្រូវទៅជួបតារា*។

នៅពេលព្រឹក នាងក៏ទូរស័ព្ទហៅគាត់។

- តើពួកយើងអាចជួបគ្នានៅពេលបាយថ្ងៃត្រង់ ដើម្បីដើរលេងនៅមាត់ទន្លេបានទេ?

សិដ្ឋរង់ចាំនៅកំពូលជញ្ជាំងធ្វើពីថ្លើមថ្ម គយគន់តាចាស់ម្នាក់កំពុងនេសាទត្រីនៅក្នុងទន្លេសាប ហើយស្រាប់តែឃើញថានាងស្រឡាញ់ប្រទេសខ្លួនឯងណាស់។ នាងស្រឡាញ់ប្រជាជនទាំងឡាយដែលរឹងប៉ឹង មិនដែលចេះត្អូញត្អែរ តែញញឹមជាប់ជានិច្ច ណាមួយពួកគេមិនដែលចង់ធ្វើបាបនាង

ឡើយ ទោះបីជាគ្រួសារនាងបានធ្វើទុក្ខទោសដល់ពួកគេយ៉ាងណាក្តី។ តើពួកអ្នកទាំងអស់គ្នាដឹងថាមានកូនស្រីបិសាចម្នាក់កំពុងអង្គុយនៅក្នុងចំនោមអ្នករាល់គ្នាទេ?

ភ្លាមនោះរឿងតែម្យ៉ាងគត់ដែលសិដ្ឋចង់បានគឺក្លាយជាមនុស្សម្នាក់ក្នុងចំនោមពួកគេដែរ។ ព្រះសង្ឃនៅព្រះពន្លា អ្នករត់ការពាក់អាវពណ៌សរត់ត្របាញ់ទៅណាមកណី ជនខ្វិលច្រអូសគងជើងយោលទៅវិញទៅមក ប្រុសក្មេងៗស្លៀកពាក់ដូចអ្នករ៉េបអាមេរិច ដើរលក់របស់គួរឲ្យសង្ស័យ មិនដឹងជាថ្នាំញៀន រឺស្រោមអនាម័យ។

នាងឃើញតារាដើរយឺតៗសំដៅមករកនាង។ គាត់ពាក់អាវថ្មីរបស់គាត់ ហើយញញឹមមកនាង ប៉ុន្តែមើលទៅ គាត់មិនដូចជាធូរស្រាលប៉ុន្មានឡើយ។ ពួកគេខានជួបគ្នាអស់ពីរថ្ងៃហើយ។ គាត់ដឹងថាមានបញ្ហាអ្វីមួយហើយ ដឹងថានាងមានរឿងអ្វីមួយត្រូវប្រាប់គាត់។ គាត់បានទិញម្ហូបអាហារថ្ងៃត្រង់យកមកញ៉ាំជុំគ្នាខ្ចប់ក្នុងប្រអប់តូចមួយ។ សិដ្ឋគិតថា នេះប្រហែលជាពេលចុងក្រោយហើយ។

ពួកគេផ្តោះប្តូរការស្វាគមន៍គ្នាទៅវិញទៅមក ស្ទើរតែដូចបងប្អូនជីដូនមួយ។ គាត់អង្គុយក្បែរនាង ហើយញញឹម។ សិដ្ឋសើចដោយភ័យខ្លាចនឹងពាក្យដែលនាងបំរុងនឹងនិយាយ។

តារាសួរដោយងឿងឆ្ងល់៖

- តើមានអ្វីគួរឲ្យសើចទៅ?

នាងមិនអាចឈប់សើចនោះទេ។

- គ្មានអ្វីគួរឲ្យចង់សើចទេ។ គ្មានអីទេ។

នាងដកដង្ហើមវែងៗ ដើម្បីបញ្ឈប់ តែសេចក្តីតក់ស្លុតចេះតែសម្រុកមករកនាង ធ្វើឲ្យនាងផ្ទុះសំណើចម្តងទៀត។

- ខ្ញុំបានកុហកបង។ កុល វីរៈបុត្រមិនមែនជាឪពុកខ្ញុំទេ។ អ្នកនយោបាយម្នាក់ទៀតទេទើបជាឪពុករបស់ខ្ញុំ។ ជននោះបងក៏ធ្លាប់ឮដែរ...

រឿងទាំងមូលពិតជាគួរឲ្យភ័យខ្លាច   និងឆ្គាំឆ្គងខ្លាំងណាស់ដែលធ្វើឲ្យសំណើចចាប់ច្របាច់នាងជាប់យ៉ាងណែនក្នុងកណ្តាប់ដៃ បណ្តាលឲ្យនាងនិយាយអ្វីលែងចេញ។ នាងសើច ហើយយំក្នុងពេលតែមួយ។ តារាសម្លឹងមើលមិនដាក់ភ្នែក។

- ឪពុករបស់ខ្ញុំឈ្មោះ សាឡុត ស។ នោះគឺជាឈ្មោះពិតរបស់គាត់។- ទោះជាយ៉ាងណា នាងនៅតែមិនអាចជំរុញឲ្យខ្លួនឯងនិយាយឈ្មោះនោះបាន។ នាងអាចប្រាប់ពូម៉ូតូឌុបបាន ប៉ុន្តែម៉េចក៏ប្រាប់តារាមិនបាន? នាងក៏បង្ខំខ្លួនឯងឲ្យនិយាយ។

- ឪពុករបស់ខ្ញុំគឺប៉ុល ពត។

ស្ងាត់ឈឹង។

តារាអង្គុយស្ងៀមធ្មឹងនៅក្បែរនាង។ មនុស្សម្នាដើរហើរទៅមកកាត់មុខពួកគេ ទូកបុកនឹងដីភឹបៗពេលឡើងចំណត។

មួយសន្ទុះក្រោយមក តារាក៏បន្លឺឡើង៖

- បងដឹងថាអូនកំពុងតែធ្វើអ្វីហើយ។

ដូចជាមិនត្រូវទេ។

- ធ្វើអ្វី? តើបងចង់មានន័យថាម៉េច?

តារាប្រែទឹកមុខជូរចត់ ព្រមទាំងខឹង។

- ណ្ហើយៗ។

គាត់អង្គុយ បែរមុខចេញពីនាង។ សំណើចរបស់សិដ្ឋស្រាប់តែញ័ររបបូតដល់ឈប់។

- បងប្រាប់អូនហើយថាគ្រួសារបងចេះដឹងខុសត្រូវណាស់- គាត់និយាយតិចៗ។

- គ្រួសាររបស់បងគួរឲ្យស្រឡាញ់ណាស់!- សិដ្ឋលាន់មាត់។

ថ្គាមរបស់គាត់សង្កៀតចូលគ្នា។

- ពួកគេក៏មានសំណួរខ្លះអំពីអូនដែរ អូនដឹងទេ?

- ខ្ញុំមិនយល់ទេ។

គាត់ធ្វើភ្នែកក្រឡិបក្រឡាប់ រួចគ្រវាសភ្នែកមកមើលនាងវិញ។

- មានវិធីងាយស្រួលជាងហ្នឹង ប្រសិនបើចង់បែកគ្នាជាមួយនឹងនរណាម្នាក់នោះ។

គាត់ក្រោកឈរឡើងក្រោស ហើយដើរចេញទៅទាំងមិនបែរក្រោយ ទុកឲ្យនាងអង្គុយនៅលើជញ្ជាំងនោះតែម្នាក់ឯង។

នៅមាត់ទន្លេ នរណាៗក៏មានសិទ្ធិស្មើគ្នាដែរ។ យុវជនក្មេងៗសណ្តូកខ្លួនលើជញ្ជាំង ម្តាយកំសត់ដឹកដៃកូន ជនបរទេសដើរទៅមកយ៉ាងទាន់ហន់ ធ្វើរាងហាក់ដូចជាចង់ប្រាប់គេថាអត់បានយកលុយមកជាប់ខ្លួននោះទេ។ យុវនារីធាត់ៗបីនាក់ច្រានប្រលែងគ្នាសើចសប្បាយស្ទើរតែធ្វើឲ្យបាក់បង់អង្គុយ។

សិដ្ឋមិនដឹងថាត្រូវធ្វើយ៉ាងម៉េចនោះទេ។ នាងកំរើកមិនរួចទេ។ ក្តីអស់សង្ឃឹមបានសង្កត់ខ្លួននាង ធ្វើឲ្យក្បាលនាងវិលវល់អស់ហើយ។

ខ្ញុំបាត់បង់គាត់ហើយ។

និពន្ធដោយ៖ ជីអូហ្វ រ៉ៃមែន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ *F*

ពន្លឺព្រះអាទិត្យហាក់ដូចជាបន្ទាបខ្លួនមកក្បែរនាង ចំនាំងរបស់វានៅលើទឹករង្កើរន្ទើនៗពេលទូកជិះកាត់ម្ដងៗ។

ទេ នាងមិនបានបាត់បង់គាត់ទេ។

ទឹកទន្លេមានក្លិនព្រួយបារម្ភយ៉ាងកក់ក្ដៅ។ សំឡេងចរាចរណ៍ទង្គិចនឹងការអត់ធ្មត់។

មិនទាន់នៅឡើយទេ។

គ្មានការអត់អោនឡើយនៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា។ ប៉ុន្តែតែងមានអព្ភូតហេតុកើតឡើងបន្តបន្ទាប់នូវការអាណិតអាសូរ និងការទទួលយក។

សិដ្ឋពេញចិត្តនឹងទទួលយកនូវអព្ភូតហេតុនោះ។ ពូម៉ូតូឌុបទិញសម្លឲ្យនាង។ នាងសម្រេចចិត្តផ្ញើសេចក្ដីទុកចិត្តរបស់នាងទៅលើអព្ភូតហេតុហើយ។

សិដ្ឋនិយាយទៅកាន់ពន្លឺព្រះអាទិត្យដោយមិនបញ្ចេញសំឡេងឡើយ។ *លោកតាវីរៈបុត្រ។ អរគុណហើយ។ តាបានប្រាប់ខ្ញុំនូវរឿងគ្រប់យ៉ាងដែលខ្ញុំត្រូវការដឹង។*

សិដ្ឋក្រោកឈរឡើង ស្រាប់តែឃើញពូម៉ូតូឌុប មិនដឹងជាមកតាំងពីអង្កាល់។ គាត់បានឌុបនាងទៅកាន់ហាងលក់ទូរស័ព្ទហេឡូ។

តារាមិនព្រមសម្លឹងមើលនាងនោះទេ។ គាត់ប្រញាប់ដើរទៅដើរមកពីក្រោយតុគិតលុយនោះទោះបីជាគ្មានការអ្វីត្រូវធ្វើក៏ដោយ។ សិដ្ឋនិយាយទៅកាន់គាត់ដូចជាអតិថិជនម្នាក់អញ្ចឹង។

- ខ្ញុំចង់ទិញទូរស័ព្ទដៃមួយគ្រឿង- នាងពោល តែគាត់មិនព្រមឆ្លើយទេ។ - មានមនុស្សម្នាក់ដែលខ្ញុំត្រូវនិយាយជាមួយ។

អតិថិជនម្នាក់ទៀតបានដើរចូលមក។ នាងក៏ជាកូនស្រីដ៏ស្រស់ស្អាតម្នាក់ដែរ ហើយគាត់បម្រើនាង ដោយធ្វើអាការៈយ៉ាងគួរសម។ គាត់សរសើររូបរាងរបស់នាង។

- និយាយមែនណា៎! នាងពិតជាមើលទៅឡូយណាស់។

នារីម្នាក់នោះមើលទៅហាក់សប្បាយចិត្តណាស់។ កែវភ្នែករបស់តារាគ្រលៀសមកមើលសិដ្ឋមួយភ្លែត។

សិដ្ឋអង្គុយរង់ចាំលើកៅអី។ ឥឡូវនេះគឺជាផ្ទះរបស់នាងទៅហើយ។ តារាមិនរវល់នឹងនាងឡើយ។ នាងយកទូរស័ព្ទចេញមក ហើយតេទៅលេខរបស់គាត់។ គាត់លើកទូរស័ព្ទដាក់ត្រចៀកហើយនិយាយថា៖

- ទៅផ្ទះទៅ។

- បងនេះហើយគឺជាផ្ទះរបស់ខ្ញុំ- នាងតប។

គាត់យកមេដៃចុះប៊ូតុង C ។

នាងរង់ចាំបន្តទៀត។ ស្រមោលថ្ងៃកាន់តែវែងឡើងៗ។

- ពួកយើងបិទហាងហើយ- គាត់និយាយ ដោយឈរនៅនឹងមាត់ទ្វារ ទាំងមិនមើលមុខនាង។

ដោយអាម៉ាស់មុខ សិដ្ឋអោនគេចពីគាត់ ចេញទៅតាមទ្វារបាត់ទៅ។

នៅក្រៅផ្សារសូរិយា ពូម៉ូតូឌុបកំពុងលេងបោះគ្រប់ឡុកឡាក់ជាមួយនឹងមិត្តភក្តិគាត់។ គាត់ក្រោកឈរឡើង។

- ពួកគេនិយាយថា ខ្ញុំពិតជាសំណាងណាស់ដែលបានកូនស្រីប៉ុល ពតធ្វើជាម៉ូយ។

ក៏គ្មានការសម្ងាត់នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជាដែរ។ សិដ្ឋយល់ថា អ្នករាល់គ្នានឹងដឹងអស់ហើយនាពេលនេះ។

នៅឯផ្ទះ ក្រដាសបោះពុម្ពទាំងដុងៗកំពុងតែរង់ចាំនាង។ សិដ្ឋញ៉ាំអាហារត្រជាក់ ដែលទុកចោល។ វាគ្មានរសជាតិទាល់តែសោះ។ ទូរស័ព្ទចាប់ផ្ដើមរោទិ៍។ នាងដេកលក់ទាំងទូរស័ព្ទនៅដាក់នឹងត្រចៀកនៅឡើយ។

នៅថ្ងៃបន្ទាប់ សិដ្ឋត្រលប់ទៅផ្សារសូរិយាទៀត ដោយយកប្រអប់ក្រដាសបោះពុម្ពមួយប្រអប់ទៅផង។

នាងទម្លាក់ប្រអប់នោះទៅលើតុគិតលុយធ្វើពីប្លាស្ទិចពណ៌ខៀវរបស់ក្រុមហ៊ុនទូរស័ព្ទហេឡូ។

- ដោយសារតែខ្ញុំជាកូនស្រីប៉ុល ពត- នាងប្រាប់តារា ព្រមទាំងកាន់រូបថតប៉ុន្មានសន្លឹកហុចឲ្យគាត់មើល។ - ជនរងគ្រោះដែលគ្មានគេកាន់ទុក្ខឲ្យទាំងអស់បានបោះពុម្ពរូបថតរបស់ពួកគេដោយប្រើម៉ាស៊ីនបោះពុម្ពរបស់ខ្ញុំ។ នែ៎! មើលទៅ។ ទាំងនេះសុទ្ធតែជារូបមនុស្សដែលបានបាត់បង់មនុស្សជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្លួន ហើយគ្មាននរណាម្នាក់នៅចាំពួកគេឡើយ។

នាងឃើញថាថ្ពាល់កំពុងតែញ័រ ហើយនាងមិនអាចកាន់ក្រដាសទាំងនោះជាប់នឹងដៃទៀតទេ។ ក្រដាសនោះធ្លាក់ពីចេញពីដៃនាង ប៉ុន្តែនាងឈរមកក្រោយវិញ ដៃទាំងពីរក្រព័ទ្ធចូលគ្នា។

តារាលុតជង្គង់ចុះ ហើយរើសក្រដាសទាំងអស់នោះ ទាំងទឹកមុខម៉ឺងម៉ាត់ និងស្ងាត់ស្ងៀម។ គាត់សម្លឹងមើលមុខមួយចំនួន។ សិដ្ឋរុញកាតពណ៌បៃតងរួញឡើងទក់មកឲ្យគាត់មើល។ គឺជាអត្តសញ្ញាណបណ្ណរបស់ក្រុមគ្រួសារនាង។

គាត់មើលអត្តសញ្ញាណបណ្ណនោះ។ ដោយក្ដីគោរពយ៉ាងខ្លាំង គាត់បានរៀបរូបថតទាំងអស់នោះដាក់លើតុគិតលុយវិញជាមួយនឹងអត្តសញ្ញាណបណ្ណយ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្នជាទីបំផុត។

- ទៅផ្ទះទៅ សិដ្ឋ- គាត់ស្រដី ប៉ុន្តែមិនមែនសោះកក្រោះដូចមុនទេ។

និពន្ធដោយ៖ ជីអូហ្វ រ៉ៃមែន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ *F*

- ខ្ញុំនិយាយហើយថា- នាងចាប់ផ្តើមនិយាយដោយសេចក្តីក្តៅក្រហាយ ប៉ុន្តែក្រោយមកក៏មិនអាចនិយាយទៀតបាន។ -ខ្ញុំប្រាប់បងហើយ។ បងទៅដល់ទីណាផ្ទះខ្ញុំនៅទីនោះ។

- បងជឿអូនឯងហើយ- គាត់តប ដោយមើលទៅជើងខ្លួន។

- អញ្ចឹង...- សិដ្ឋរកនឹកពាក្យអ្វីនិយាយមិនចេញឡើយ។

- វាមិនអាចទៅរួចទេ សិដ្ឋ- គាត់តប។ គាត់រៀបចំក្រដាសបោះពុម្ពមួយដុងនោះឲ្យមានសណ្តាប់ធ្នាប់។ -តើអូនបំរុងនឹងធ្វើអីជាមួយនឹងរូបថតទាំងអស់នេះ?

អ្វីម្យ៉ាងធ្វើឲ្យនាងនិយាយថា៖

- តើបងនឹងធ្វើយ៉ាងម៉េចជាមួយនឹងរូបថតទាំងអស់នេះ?

ទឹកមុខរបស់គាត់ប្រែប្រួលដោយក្តីមន្ទិល។

- នេះក៏ជាប្រទេសរបស់បងដែរ។ តើបងចង់ធ្វើអ្វី? អ្ហូ! ខ្ញុំដឹងហើយ បងគឺជាជនកម្សត់ម្នាក់មកពីគ្រួសារក្រីក្រមួយ តើមាននរណាទៅសុំបងឲ្យធ្វើអ្វីបានទៅ? តែបងនៅមានសាច់ញាតិទាំងអស់ តែមនុស្សជាច្រើនគ្មានសូម្បីតែម្នាក់។ ហើយបងអាចទិញអាវថ្មីៗបាន ឯអ្នកខ្លះរកតែអាវមួយពាក់នឹងគេក៏មិនចង់បានផង។

តារាលូកដៃទាំងពីរចេញមក ហើយក៏សើច។

- យ៉ាងម៉េចហ្នឹង សិដ្ឋ?

សិដ្ឋកំពុងតែចោទខ្ញុំថាចិត្តកំណាញ់រឺ?

- បងក៏ត្រូវតែធ្វើអ្វីម្យ៉ាងដែរ- សិដ្ឋចង្អុលទៅកាន់ក្រដាសទាំងអស់នោះ ពោលគឺមុខទាំងនោះ។ -តើបងគិតថាខ្មោចនឹងមិនតាមនិយាយជាមួយនឹងបងដែរទេរឺ?

ភ្នែកពួកគេសម្លឹងមើលគ្នាមិនដាច់។ នាងប្រាប់គាត់ពីអ្វីដែលគាត់អាចធ្វើបាន។

- ខ្ញុំគិតថា បងគួរតែរៀបចំការតាំងពិព័រណ៍មួយ។ ខ្ញុំគិតថាក្រុមហ៊ុនទូរស័ព្ទហេឡូគួរតែឧបត្ថម្ភកម្មវិធីនេះ។ បងទៅប្រាប់ពួកគេចុះ។ បងប្រាប់ពួកគេថា កូនស្រីរបស់ប៉ុល ពតចង់ធ្វើការផ្លាស់ប្តូរមួយចំនួន ហើយបានជ្រើសរើសពួកគេ។ ប្រាប់ពួកគេទៅថា ពួកខ្មោចបាននិយាយជាមួយខ្ញុំតាមទូរស័ព្ទដៃក្រុមហ៊ុនរបស់ពួកគេ។

នាងបង្វែរខ្លួនកន្លះជុំ រួចដើរចេញទៅ។ នាងទុករូបថតទាំងនោះនៅនឹងគាត់។

នាយប់នោះ នាង និងពូម៉ូតូឌុប រៀបចំសំណែនមួយទៀត ហើយដុតឈ្មោះគ្មានអ្នកកាន់ទុក្ខដែលនៅសល់ប៉ុន្មាន។ មាននៅសល់ឈ្មោះរាប់ពាន់ឯណោះ។

នៅថ្ងៃបន្ទាប់ នាងបានត្រលប់ទៅហាងក្រុមហ៊ុនទូរស័ព្ទហេឡូម្តងទៀត។

និពន្ធដោយ៖ ជីអូហ្វ រ៉ៃមែន (Geoff Ryman)

ប្រែសម្រួលដោយ៖ *F*

- ខ្ញុំក៏បានកុហករឿងមួយទៀតដែរ- នាងប្រាប់តារា។ នាងយករបាយការណ៍ពីគ្រូទាយជាច្រើនមក។ នាងបានប្រាប់ពីអ្វីដែលគ្រូទាយរបស់ ហ៊ុន សែន បានប្រាប់នាង។ - មង្គលការនេះពិតជាមានភាពចម្រុងចម្រើនជាពិសេស។

- តើពិតទេ?- ទឹកមុខគាត់ស្រងូតស្រងាត់។

- បងមិនគួរជឿពាក្យគ្រប់ម៉ាត់ដែលខ្ញុំនិយាយនោះទេ លុះត្រាតែខ្ញុំធ្វើឲ្យបងជឿទុកចិត្តសិន។ អញ្ចឹងទៅរកគ្រូទាយឲ្យគេទាយដោយខ្លួនឯងចុះ។ លើកនេះបងជាអ្នកចេញលុយខ្លួនឯង។

មុខរបស់គាត់នៅស្ងៀមធ្មឹង រីឯភ្នែកគាត់សម្លឹងចុះក្រោយសឹងនឹងធ្លុះកំរាលឥដ្ឋទៅហើយ។ បន្ទាប់មក គាត់ក៏ងើយឡើង សម្លឹងមើលចំភ្នែករបស់នាង។ - បងនឹងទៅ។

នេះហើយជាលើកដំបូងក្នុងជីវិតសិដ្ឋ ដែលនាងចង់សើចចំពោះរឿងអ្វីម្យ៉ាងដែលមិនមែនជាសេចក្ដីភ័យខ្លាចរបស់នាង។ នាងចង់សើចដោយក្ដីរីករាយ។

- តើយើងអាចទៅញ៉ាំអាហារថ្ងៃត្រង់នៅឡាក់គីសេវ៉ែនបានទេ?- នាងសួរ។

- ប្រាកដជាបាន- គាត់តប។

ទូរស័ព្ទទាំងអស់នៅក្នុងហាងនោះស្រាប់តែរោទិ៍ឡើងព្រមៗគ្នា។

បទភ្លេងគ្រប់បែបគ្រប់បទបន្លឺឡើងព្រមៗគ្នា។ តារាឈរស្រឡាំងកាំង។ ចុងក្រោយ គាត់ក៏លើកទូរស័ព្ទមួយគ្រឿង យកមកដាក់នឹងត្រចៀក។

- គឺសម្រាប់អូន- គាត់ស្រដី ហើយហុចទូរស័ព្ទឲ្យនាង។

គ្មានឈ្មោះរឺក៏លេខនៅលើអេក្រង់នោះទេ។

សំឡេងដ៏កក់ក្ដៅមួយបានបន្លឺឡើង៖

- *សូមជួយអបអរសាទរ កូនស្រីសម្លាញ់។*

- នរណាគេហ្នឹង?- សិដ្ឋសួរ។ មានឈ្មោះមិនច្រើនទេដែលនាងចាំ។

លោកកុល វីរៈបុត្រឆ្លើយ៖

- *គឺឪពុកថ្មីរបស់ឯង។*

ឮសូរសំឡេងខ្យល់។

- *ខ្ញុំទទួលស្គាល់ឯងហើយ។*

សំឡេងរាប់រយរាប់ពាន់និយាយឡើងព្រមៗគ្នា៖

- *ពួកយើងទទួលស្គាល់ឯងហើយ។*

នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា មនុស្សចែកផ្ទះនៅជាមួយខ្មោច ដូចដែលគេនៅជាមួយនឹងធូលីដីដែរ។ អ្នកឮសំឡេងខ្មោចដើរសសៀរតាមជំហានជើងនីមួយៗរបស់អ្នក។ អ្នកអាចបោសសំអាតចេញ ប៉ុន្តែសំឡេងនោះនឹងមិនទៅណាឆ្ងាយឡើយ។

នៅចុងត្របែកនៃមហាវិថីព្រះមនុរីវង្ស មានផ្ទះមួយខ្នងដែលម្ចាស់បានឲ្យទៅខ្មោចកាន់កាប់។ អ្នកអាចសាកទៅបិទទ្វារមុខផ្ទះ។ ប៉ុន្តែនៅថ្ងៃបន្ទាប់ទ្វារនោះនឹងរបើកឡើងដដែល។ អ្នកក៏អាចសាកដំដែកគោលបំបិទទ្វារនោះ ដូចដែលអ្នកជិតខាងធ្លាប់បានសាក។ វានៅតែរបើកឡើងវិញដដែល។

នៅពេលថ្ងៃ តែងតែមានមនុស្សប្រាំប្រាំមួយនាក់កំពុងរង់ចាំចង់ចូលទៅក្នុង រឺក៏នៅឈរវេរាខាងក្រៅ ព្រោះតែខ្លាច។ នៅខាងក្រៅមានសុទ្ធតែសំណែនផ្កាឈូក រឺក៏ដូងដោយមានដោតធូបក្រអូបពីលើ។

ជញ្ជាំង និងគ្រប់ជាន់ថ្នាក់ រហូតដល់ពិតាន សុទ្ធតែពោរពេញទៅដោយរូបថត។ នៅតាមសាឡុង ផ្ទះបាយ កាំជណ្ដើរ ការិយាល័យ បន្ទប់ដេកទំនេរ មានសុទ្ធតែរូបថតចិនខ្មែរ នៅពិធីរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ មន្ត្រីរាជការខ្មែរទទួលទានអាហារជាលក្ខណៈគ្រួសារនៅខាងក្រៅ ជនជាតិចាមនៅក្រៅព្រះវិហាររបស់ពួកគេ ជនជាតិវៀតណាមកំពុងកាន់ត្រីដែលគេចាប់បាន ក្មេងប្រុសតូចៗទៅសាលារៀនដោយស្លៀកខោខ្លី អ្នកធាក់ស៊ីក្លូនៅពីមុខយានហួសសម័យដ៏ចម្លែករបស់ពួកគេ ប្រពន្ធនៅតាមតូបកំពុងកូរសម្ល។ ពួកគេទាំងអស់គ្នាសុទ្ធតែសប្បាយរីករាយ ហើយផ្ទៃខាងក្រោយនៃរូបថតទាំងអស់នោះគឺទីក្រុងភ្នំពេញនៅពេលដែលទីក្រុងនេះជាទីក្រុងដ៏ស្រស់ស្អាតបំផុតប្រចាំអាស៊ីអាគ្នេយ៍។

រូបថតទាំងអស់សុទ្ធតែមានឈ្មោះសរសេរនៅពីលើ ជាក្បាច់អក្សរបុរាណ។

នៅលើតុមានឈ្មោះរាប់ពាន់បោះពុម្ពចេញមកលើក្រដាសជាច្រើនសន្លឹក។ នៅក្បែរតុនោះមានឈើគូស និងធុងដាក់ផេះ និងទឹក។ ការប្រតិបត្តិនោះមានលក្ខណៈសាមញ្ញធម្មតា។ គ្រាន់តែត្រូវដុតឈ្មោះ ហើយឧទ្ទិសកុសលផលបុណ្យឲ្យទៅអ្នកដែលចែកឋានទៅ តែគ្មាននរណាកាន់ទុក្ខឲ្យ។

នៅជាប់នោះ គឺសញ្ញាតូចមួយដែលសរសេរជាភាសាអង់គ្លេសថា HELLO ។

នៅរៀងរាល់បុណ្យភ្ជុំបិណ្ឌម្ដងៗ ឈ្មោះទាំងអស់នោះត្រូវបានបញ្ជូនទៅកាន់វត្តអារ៉ាមទូទាំងក្រុង។ មាសក្រដាសត្រូវបានគេសង្កត់បិតទៅលើសន្លឹកក្រដាសនីមួយៗ ហើយយកទៅភ្ជាប់នឹងបាយបិណ្ឌមួយដុំៗ។ នៅម៉ោង ៨ ព្រឹក គេយកអាហារទៅប្រគេនព្រះសង្ឃ មានបាយនិងត្រីហុយក្ដៅៗព្រមជាមួយនឹងសម្លៀកបំពាក់ថ្មីៗផងដែរ។ នៅម៉ោង ១០ ព្រឹក គេយកអាហារបន្ថែមទៀតទៅចែកចាយដល់ជនពិការ និងជនក្រីក្រ។

និពន្ធដោយ៖ ជីអូហ្វ រីមែន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ F

ហើយស្ទើរតែរាល់ព្រឹក គេឃើញកូនស្រីកម្ពុជាដ៏ស្រស់ស្អាតម្នាក់ដើរលេងតាមកន្លែងប្រសព្វរវាងទន្លេសាប និងទន្លេមេគង្គ។ ដូចជាប្រទេសកម្ពុជាដែរ នាងតែងស្រឡាញ់ចូលចិត្តអ្វីដែលទំនើប។ នាងស្លៀកពាក់ខោអាវម៉ូតថ្មីបំផុត។ នាងស្តាប់ចម្រៀង R&B របស់កម្ពុជា។ នាងឈប់មើលម្តងម្កាលនូវសំណង់ថ្មីៗនៅមាត់ទន្លេ ខ្លះត្រូវសាងសង់ដោយរន្ទា ខ្លះទៀតត្រូវបានពង្រីកដោយម៉ាស៊ីនស្ទូច។ នាងទិញគុយទាវពីអ្នកលក់មុខមិនស្រស់ ដែលប្រើចង្ក្រានតូចៗសម្រាប់រកស៊ី។ នាងកាន់សៀវភៅមួយក្បាល រីក៏អង្គុយនៅលើជញ្ជាំងធ្វើពីថ្មើមថ្មដើម្បីសរសេរអក្សរ ហើយនិងគយគន់ទូក ពពកមូសុង ហើយនិង ពួកម៉ូតូឌុប ។ នាងនិយាយជាមួយនឹងចំនាំងព្រះអាទិត្យនៅលើទឹកទន្លេ ហើយហៅថា “ពុក” ។

និពន្ធដោយ៖ ជីអូហ្វ រ៉ៃមែន (Geoff Ryman)
ប្រែសម្រួលដោយ៖ *F*